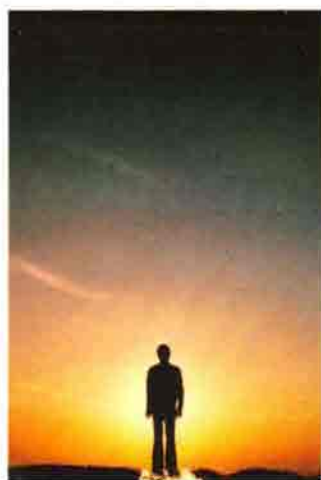

HLEDÁNÍ BOHA

Richard Bennett

Richard Bennett

**HLEDÁNÍ
BOHA**

dv

Richard Bennett

Hledání Boha

clv

Christliche

Literatur-Verbreitung e.V.

Postfach 110135 • 33661 Bielefeld

www.ccim-media.com

Biblické citáty jsou z Ekumenického překladu

Původní název: Your Quest for God

© 1985 Cross Currents International Ministries

© českého překladu: CLV Bielefeld 1994

Překlad: Ethos Ostrava

Chalupníková 41,

CZ-704 00 Ostrava-Zábřeh

Obálka: Dieter Otten

Sazba: Ethos Ostrava

Tisk a vazba: Ebner Ulm

Distribuce: JAMI, vydavatelství a agentura

P. O. Box 34

CZ-736 08 Havířov 21

ISBN 3-89397-735-X

Obsah

Předmluva	7
Kapitola 1	
Skutečně existuje Bůh?	9
Kapitola 2	
Je tvůj duchovní ukazatel spolehlivý?	13
Kapitola 3	
A jaký ten Bůh vlastně je?	23
Kapitola 4	
Co lidi od sebe odděluje?	29
Kapitola 5	
V čem tkví skutečný problém?	39
Kapitola 6	
Proč člověk zabloudí?	45
Kapitola 7	
Opravdu mě Bůh miluje?	53
Kapitola 8	
Jak se stát členem Boží rodiny?	61
Kapitola 9	
A co dále?	71
Kapitola 10	
Doslov	75

Předmluva

Na svých četných cestách jsme se s manželkou setkávali na hlavních i vedlejších křižovatkách života s mnoha lidmi. Pocházeli z různých kultur i hospodářských poměrů a měli různou úroveň vzdělání.

Nemyslím si, že jsme se s těmito lidmi potkali náhodou. Nemyslím si ani, že se tato knížka dostala do tvých rukou jen tak.

Nejdůležitější rozhovory, které jsme v průběhu let s lidmi vedli, se týkaly hledání Boha. Některé z jejich myšlenek jsou obsaženy v této knížce. První vydání „Hledání Boha“ bylo naším osobním projevem vděčnosti vůči Bohu u příležitosti naší stříbrné svatby.

Bůh této práci požehnal, kniha se rozšířila skutečně po celém světě. Je pro nás velkou radostí, když dostáváme dopisy od čtenářů, kteří na základě čtení knihy „Hledání Boha“ získali nový smysl života.

Byl jsem požádán, aby se tato knížka překládala do jiných jazyků. Z tohoto důvodu jsem se rozhodl text ještě jednou přepracovat, a to s modlitbou, aby knížka mohla mnoha lidem v Evropě, Africe i jiných světadílech pomoci najít Boha.

První dvě kapitoly nebudou mít pro všechny čtenáře stejný význam. První byla napsána pro ty, kdo vůbec pochybují o Boží existenci. Druhá kapitola bude zajímavá zvláště pro ty čtenáře, kteří se naučili všechno zpochybňovat, je však důležitá pro všechny, protože každého vyzývá, aby prověřil svou víru a své postoje. Tyto kapitoly jsou přípravou na hlavní téma, protože tvoří základ pro dalších úvahy. Následující kapitoly obsahují zásadní pravdy, které ti pomohou při tvém hledání Boha.

Spolu s mou ženou jsme Bohu vděční za lásku, modlitby a setkání s tolika lidmi, kteří nám vyprávěli o svých osobních zkušenostech s Bohem. Těmto přátelům a známým patří naše upřímné „Děkujeme!“ Když ti nyní, milý čtenáři, následující stránky předáváme ke čtení, je naší modlitbou, aby jejich obsah byl pomocí i pro tebe. Vkládáme tuto knížku do Boží ruky, aby ji požehnal tak bohatě, jak On sám chce.

Bez povzbuzení, lásky, obětí a modliteb mé ženy Doroty bych „Hledání Boha“ nenapsal. Říkám o ní totéž, co Pavel o Foibé: „Ona byla pomocnicí mnohým i mně samému.“

-Richard A. Bennett

Skutečně existuje Bůh?

Určitě byly ve tvém životě chvíle, třeba je to právě dnes, kdy se ti všechno zdálo tak zachmuřené, že jsi pochyboval nejen o Boží lásce, ale kladl sis otázky i o své existenci.

Bible Boží existenci nevysvětluje ani ji nedokazuje. Prostě ji předpokládá. První věta Bible zní: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“¹⁾ Toto slovo je jednoduché, ale má hluboký smysl. Vyjadřuje, že Bůh existuje a že je Stvořitelem vesmíru.

Před řadou let pracovala moje žena jako vrchní sestra na jedné z nejvřehlasnějších klinik v Evropě. Primář psychiatrie, který se považoval za ateistu, se jednoho dne Doroty vyptával na její víru.

„Pane doktore,“ odpověděla mu, „víte, že vás respektuji jako kapacitu ve vašem oboru. Jste uznávaný docent na vysoké škole a mezi lékaři se vaše jméno ctí. Snad vám smím navrhnout, abyste si předtím, než se příště budete prohlašovat za ateistu, důkladně přečetl Bibli; tím také prospějete psychiatrickému výzkumu.“

Potom mu připomněla několik pacientů, kteří byli nedávno propuštěni ze stanice chronických případů, a to díky zvláštním změnám jejich stavu, které zapříčinila Boží moc. Jmenovala mu jednoho nebo dva, u nichž nastal tak dramatický obrat, že tito nemocní se znovu postavili aktivně do života. Pak mu vyprávěla, jak každý z těchto pacientů zcela osobně a bezprostředně poznal Pána. Lékaři samému bylo naprosto jasné, že nejnovější psychiatrické metody nevykazovaly u těchto pacientů žádný účinek. Ani jako ateista, ani jako psychiatr si fenomén takové změny v jejich životě nedovedl vysvětlit.

Lékař, který stále dával najevo, že v Boha nevěří, ukončil rozhovor prosbou, aby se za něho Dorota modlila! Také jí slíbil, že poprvé ve svém životě začne nezaujatě číst Bibli.

Po sedmi týdnech pilného čtení řekl Dorotě, že už se za ateistu nepovažuje. Stále však měl jeden problém: Poznal totiž, že opravdové odevzdání se Bohu vyžaduje změnu jeho zvyklostí. „Už to pro mne není intelektuální problém,“ připustil, „ale nejsem připraven akceptovat změny, které bych musel podstoupit, kdybych se měl stát přesvědčeným věřícím.“

Pak jsme se za něho dlouho modlili. Po deseti letech jsme dostali dopis, kde nám psal o své nově nalezené víře a osobním vztahu k Bohu. Byli jsme šťastni, ale ne zase příliš překvapeni, protože jsme věděli: „Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova.“²⁾ Aby Bůh každému z nás pomohl jej poznat, vložil do nás hluboké vnitřní vědomí o jeho existenci.

Mnoho lidí možná tvrdí, že v Boha nevěří; na této zemi však ještě nežil člověk, který by nedovedl v Boha věřit.

I ve světě, který nás obklopuje, nám zanechal mnoho důkazů o své existenci. Čím hlouběji proniká věda dvacátého století do tajemství vesmíru, tím méně rozumné je stále zastávat názor, že svět může existovat bez Stvořitele. Nikdo by netvrdil, že kosmická loď by bez společné tvůrčí práce konstruktérů, matematiků a mechaniků mohla být vynesena na oběžnou dráhu, mnohokrát obletět Zemi a v předem určený čas na předpokládaném místě zase přistát. Stejně tak by bez plánu a tvůrčího zásahu Boha-Stvořitele nemohly existovat západ slunce, roční doby, mléčná dráha, atomy, zemská přitažlivost a moc lásky. Daleko více víry vyžaduje představa, že stvoření vzniklo „velkým třeskem“ samo od sebe. Nemůže existovat nic, pokud zde napřed není někdo, kdo tomu všemu dá vznik.

Dokonce i vláda, která sice ve své ideologické doktríně Boží existenci popírá, a přitom posílá své kosmonauty do vesmíru, vyjadřuje přesvědčení, že svět je řízen pevnými zákony a řádem. Na Zemi se vrátí jen ten, kdo se těmto principům podřídí. Nezdá se zvláštní, že lidé, kteří spoléhají na přírodní zákony, současně popírají existenci Zákonodárce a nejvyššího Stvořitele?

Všichni si uvědomujeme, jak hroznou ničivou sílu má výbuch jaderné nálože. Na druhé straně vědci také spočítali, že Slunce ze sebe každou vteřinu vydává energii, která odpovídá pěti bilionům ($5 \cdot 10^{12}$) jaderných bomb. Ve srovnání s jinými souhvězdími, která vyzařují energii, není naše Slunce příliš veliké a ani nevíme, kolik hvězd ve vesmíru existuje. I když hovoříme o miliardách, možná je to jen okraj nezměřitelného vesmíru. Astronomové dnes dokonce vědí, že uvolněná energie několika Mléčných drah je miliardkrát větší než energie našeho Slunce. Jak by mohla existovat taková masa energie bez Stvořitele, jehož moc je neomezená?

Stvoření nám ve skutečnosti představuje Boha Stvořitele, Boha zákonitosti a řádu a Boha nekonečné moci. Bible říká: „Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu.“³⁾ Popírání Boží existence je tedy neomluvitelné.

Při přemýšlení o nesmírnosti, zákonitosti a energii, kterou Bůh stvořil, cítí mnozí lidé pomíjivost a nepatrnost naší lidské existence. Izraelský král David vyjádřil tyto pocity takto: „Vidím tvá nebesa, dílo tvých prstů, měsíc a hvězdy, jež jsi tam upevnil: Co je člověk, že na něho pamatuješ, syn člověka, že se ho ujímáš?“⁴⁾

Dnes jsou naše vědomosti o světě hvězd daleko hlubší, vždyť obrovské teleskopy rozšířily náš obraz vesmíru nejméně půlmilionkrát a satelity na své pouti vesmírem posílají k planetě Zemi nejrůznější snímky. Pod takovým

dojmem si spolu s Davidem klademe otázku: „Jak se může Bůh, který to všechno stvořil, zajímat o mne, zanedbatelného člověka?“

Věk teleskopů je však zároveň věkem mikroskopů. Dnes víme, že mikrosvět, který se otevírá teprve pod drobnohledem, je stejně neuvěřitelný jako rozlehlost vesmíru. Světlo samo nestačí, abychom odhalili taje tohoto mikrokosmu. Co oku vědce unikne pod obvyklým laboratorním mikroskopem, odhalí elektronový mikroskop, který ukáže krásy, rozložení, zákonitost a sílu nekonečně malého světa.

Kdybys tedy chtěl vědět, proč má Bůh zájem o tebe a vůbec o každého malého a bezvýznamného člověka, pak si uvědom, co říká jeden atomový fyzik: „I ta nejmenší složka a nejnepatrnější částice je důležitá pro udržení celého vesmíru v chodu. Kdyby se vzdálenost mezi jednotlivými neutrony a protony změnila o dvě triliontiny (10^{-18}) milimetru, hmota by se neudržela pohromadě a celý svět by explodoval atomovým výbuchem.“ Pro Boha Stvořitele není ‚velké‘ o nic důležitější než ‚malé‘.

Položíme-li si otázku „Co je člověk, že na něho pamatuješ?“, pak nás uklidní vědomí, že člověk nemá hodnotu v tom, že je velký. Z Božího pohledu spočívá naše osobní hodnota na úplně jiných faktorech. A Bůh nám ukázal, proč pro něj máme cenu a jak jsme v jeho očích drazí.

I když stvoření hovoří o Bohu nad stvořením, Bohu Zákonodárci a moci, On se rozhodl pro jinou cestu, jak se ukázat jako Bůh nekonečné lásky a milosti, jako Někdo, kdo má na mysli pouze tvoje dobro. Abychom tohoto Boha našli, je bezpodmínečně nutné mít duchovní ukazatel, na který se můžeme absolutně spolehnout.

---

1) 1. Mojžíšova 1,1

2) Římanům 10,17

3) Římanům 1,20

4) Žalm 8,4-5

Je tvůj duchovní ukazatel spolehlivý?

Před nějakým časem psaly noviny, že ke zřícení jednoho letadla a nenahraditelným ztrátám na lidských životech došlo kvůli nesprávnému radarovému signálu. Tragédie tohoto neštěstí však bledne před tíží následků, jestliže lidé vsadí svou důvěru na takový „duchovní radarový systém“, který je dovede k duchovnímu neštěstí.

Dnes zní ve světě mnoho zmatených a navzájem si odporujících hlasů, z nichž každý tvrdí, že ukazuje cestu k Bohu. Jak poznat, který hlas je správný? Při svém hledání Boha si nemůžeš dovolit nechat se vést falešným hlasem, protože zde jsou ve hře důsledky pro celou věčnost.

Někdejší britský ministerský předseda W. E. Gladstone napsal: „Bible se vyznačuje zvláštností svého původu a od všech jejích konkurentů ji dělí nezměrný odstup.“

Americký prezident Abraham Lincoln jedenkrát řekl: „Věřím, že Bible je nejlepší dar, který Bůh kdy lidstvu dal.“

Jedinečnost Bible dosvědčuje řada historických osobností, ale přesto je ona sama nejlepším důkazem své věrohodnosti.

Králi Davidovi byla spolehlivost jeho duchovního ukazatele jasná: „Světlem pro mé nohy je tvé slovo, osvěcuje moji stezku.“¹⁾

I dnes mají lidé zkušenosti, že při hledání Boha se na Bibli lze spolehnout. I přes všechny pokusy snížit její věrohodnost zde Bible stále stojí jako ojedinělá kniha v historii světové literatury.

Lidé potřebují jistotu, že Bible je jedinečná a autentická, a proto jí Bůh dal několik pečeti, které dosvědčují,

že jde o „Boží slovo“. Na stránkách Písma svatého stejně jako v náčrtech světové historie najde opravdově hledající člověk přesvědčivý důkaz, že „veškeré Písmo pochází z Božího Ducha“.²⁾

Kdyby byl Bibli napsal jediný autor, nepřekvapilo by nás, že její obsah je uspořádaný a postupně se rozvíjí. Knihu knih však nenapsal jeden člověk, ale řada autorů z různého kulturního pozadí a v celkovém časovém rozpětí asi šestnácti století. Přesto je v ní Boží pravda podána co do uspořádanosti jedinečně. Už to je nanejvýš pozoruhodné.

Archeologické vykopávky přinášejí na denní světlo stále nové materiály, které dotvrzují historickou přesnost biblického líčení. Příběhy, které byly ještě nedávno předmětem výsměchu jako legendy, se díky lopatám archeologů ukazují jako pravdivé.³⁾

Bible je opravdu Boží knihou, která jako celek obsahuje Boží vzkaz.

I když je Bible Boží knihou, někteří lidé ji stále odmítají číst, a to díky rozšířenému omylu, že existují dva protichůdné světové názory: „vědecký“ postoj, který hledí pravdě do očí vstříc, a „náboženský názor víry“, který se před skutečností uzavírá. Z toho se pak vyvozuje, že skutečný vědec nemůže být opravdovým křesťanem. Dnes však existuje velké množství vědců, kteří tento postoj nesdílí.

Bible sice není vědecká učebnice, ale těmito nikdy nedokázanými vědeckými skutečnostmi, pokud jde o tuto oblast, se nestala nevěrohodnou. V jádru jde Bible svým účelem a cílem daleko za hranice vědy.

Věda například nedokáže vysvětlit, proč jsme zde na Zemi, ani nám neřekne, kam se dostaneme po smrti. Stejně tak nám neobjasní, jaký je smysl života nebo poslání člověka. Nezáleží na tom, jak je člověk chytrý nebo hloupý, každý potřebuje Boží pomoc, aby se

dověděl pravdu o Bohu. To je důvod, proč francouzský filozof Blaise Pascal říká: „Největší vymoženost rozumu tkví v tom, že nám říká, že má své meze. Kdybychom neměli Boží knihu, nikdy bychom nedostali spolehlivé odpovědi na nejdůležitější otázky života.“

Podívejme se nyní na dva jasné znaky toho, že Bible je skutečně Boží slovo.

Prvním je neuvěřitelná přesnost jejích prorockých předpovědí. Druhým je silný, kladný vliv, jaký má na lidi, kteří její obsah vzali vážně.

Přesnost biblických proroctví

Většina lidí je přirozeně zvědavá, co přinese budoucnost. Bible obsahuje nejdůležitější budoucí události a mnohé podává až do složitých a fascinujících podrobností. Určitě se zeptáš: „Jak to můžeš tvrdit?“

Abych odpověděl na tuto otázku: Představ si, že jsi o prázdninách na výletě v kraji, kde jsi nikdy nebyl. Jako jediného průvodce máš mapu v ruce. Den předem ses ujistil, že mapa je naprosto spolehlivá, protože jsi podle ní našel řeku i vesnici, ve které jsi nocoval. Dnes se musíš rozhodnout, kterou cestou jít dále. Leží před tebou neznámá krajina, ale z mapy vyčteš, že odbočka vlevo vede lesem k nějakému velkému jezeru. Řekneš si: „To jezero chci vidět!“ Co uděláš? Nepochybuji, že půjdeš podle mapy a odbočíš doleva. Hlavním důvodem pro důvěryhodnost tvé mapy při tomto rozhodování je skutečnost, že se včera ukázala jako spolehlivý průvodce v neznámé krajině. Už dávno předtím, než jsi tam přišel, ukazovala, co kde bude - a byla to pravda.

Jedním z nejvýznačnějších důkazů, že Bible je Boží slovo, je jedinečná přesnost, s jakou předpovídá budoucí události. Na jejích stránkách najdeme mnoho proroctví,

o nichž z dnešního pohledu vím, že se splnila přesně, jak byla před tisíciletími předpovězena. Tato proroctví zahrnují úžasné širokou oblast, všechny národy na Zemi a obsahují zvlášť podrobné jednotlivosti o Izraeli a Blízkém východu.

Zvláštní význam a ještě větší důležitost mají stovky proroctví, která se týkají příchodu Mesiáše. Podle toho, že mnoho z těchto proroctví se už mezitím stalo historickou skutečností, poznáváme, jak byla neuvěřitelně přesná i v nejmenších podrobnostech, zejména pokud jde o narození, život a smrt Mesiáše.

Na základě takové spolehlivosti je logické akceptovat, že budoucnost, která je před námi, se bude vyvíjet také tak, jak Bible předpovídá. A každoročně se našim zrakům nabízí další důkazy o biblické přesnosti. Číst Bibli znamená, hrubě řečeno, číst zítřejší noviny.

Dr. Wilbur Smith studoval Bibli celý život. Zvlášť rád poukazoval na přesnost biblických proroctví. Když řadu starozákonních proroctví, která hovoří o Mesiáši, srovnáváme s jinými učením, která tvrdí, že mají pravdu, tu Wilbur Smith zjišťuje, že islám se nemůže vykázat žádným proroctvím, které by staletí před Mohamedovým narozením hovořilo o jeho příchodu. Ani zakladatel žádného jiného kultu se nemůže prokázat příslušně starým textem, který by zcela přesně hovořil o jeho příchodu.⁴⁾

Samozřejmě, že některá takzvaná „proroctví“ nepotřebují inspiraci, aby mohla přesně hovořit o budoucnosti. S pomocí počítačové techniky, namátkových anket před volbami a historických údajů může zpravodajská služba předpovědět vítěze ve volbách dříve, než se volební místnosti zavřou. Vzhledem k množství statistiků, které mají k dispozici, není nijak obdivuhodné, jestliže vítěze „určí“ předem. Zkuste se však zeptat některého zpravodaje na kandidáty za dvacet nebo padesát let! Zeptejte

se ho, kdo zvítězí, a pak se ho zeptejte na podrobnosti ze života hlavní osobnosti, například na jeho rodiště, zvyky nebo okolnosti kolem jeho úmrtí. Jděte ještě o krok dále a požádejte tohoto zpravodaje o spolehlivé informace o tom, co se bude dít na Blízkém východě za tisíc let. Požádejte ho, aby jmenoval města, která budou v tomto časovém rozmezí zničena. Jistě se mnou budete souhlasit, že s každou další předpovědí, kterou budete od zpravodaje požadovat, pravděpodobnost jejich vyplnění nesmírně klesá – pokud mu budoucnost neodhalí věčný Bůh. Pouze v takovém případě můžeme očekávat, že reportér všechno dopředu opravdu ví. Ale právě takové podrobnosti, jaké jsme od něho požadovali – a daleko složitější, vztahující se na ještě delší časové rozpětí – jsou předpovězeny v Bibli.

Historie starověkého města Týru je příkladem nepravděpodobného splnění událostí, které Bůh o tomto městě předpověděl.

Pokud chcete, můžete si napřed přečíst předpovědi v biblické knize Ezechieli 26, verše 3-21, pak se podívejte do nějakého lepšího slovníku na heslo Týrus. V obou případech budete číst tutéž zprávu, jednou jako předpověď, podruhé jako historii.

Proroctví: Bůh předpověděl bouřlivou budoucnost městu Týru mnohem dříve, než se tyto události odehrály. Řekl: „...přivedu na tebe mnohé pronárody... Zničí hradby Týru, zboří jeho věže.“⁵⁾ Bylo také předpovězeno, že místo, na kterém bylo toto město vystavěno, Bůh smete a ono se stane holou skálou.⁶⁾

A proroctví ještě pokračuje: „Tvé kamení, dříví i prach svrhnu do vod.“⁷⁾ Ale ani zde neuvěřitelné podrobnosti tohoto proroctví nekončí. Bůh řekl, co hodlá udělat ze starého Týru: místo, kde se suší sítě.⁸⁾

Historie: Když čteš tyto historické záznamy, zjistíš, že Nebúkadnesar, když zbořil starý Týrus, který ležel na

pobřeží pevniny, skutečně zbořil zdi a věže, přesně tak, jak bylo předpovězeno. Později vyčistili staré staveniště stavebníci Alexandra Velikého a nechali po sobě jen holou skálu. Když navezli městské sutiny do moře, aby tím postavili hráz k nedalekému ostrovu, znamenalo to doslovné vyplnění proroctví: kamení, dříví i prach skutečně smetli do moře. Trosky starého Týru jsou dodnes pohřbeny na dně moře. Bůh řekl, že právě to se stane - a stalo se.

Kdybyste se někdy dostali na místo, kde kdysi stával starý Týrus, viděli byste ještě neuvěřitelnější vyplnění tohoto proroctví: v malé vesničce se krčí jedna chatrč za druhou, rybářské loďky kotví u břehů moře a na holých skalách schnou rybářské sítě! Jak by lidská moudrost mohla kvetoucímu antickému obchodnímu městu, jakým byl Týrus, předpovědět tak nepravděpodobnou budoucnost?

Peter Stoner srovnával sedm proroctví o antickém Týru s historickými dokumenty. Matematicky propočítal pravděpodobnost, že se Ezechielova proroctví vyplní, a prohlásil: „Jestliže Ezechiel ve své době vyslovil těchto sedm proroctví o Týru na základě lidské moudrosti, pak pravděpodobnost jejich vyplnění byla 1:75 000 000. Vyplnila se všechna až do nejmenších podrobností.“⁹⁾

Podívejme se nyní na proroctví o narození jednoho dítěte. Matouš, berní úředník v důchodu, se zmiňuje o čtyřech úžasných proroctvích, která se naplnila při narození Ježíše. V jednom z nich se odvolává na Micheáše, izraelského proroka, který žil sedm set let před Kristem a který vyslovuje těžké obvinění proti zlým panovníkům své doby. Micheáš rvalo srdce, že jeho národu chyběla v jeho době pravá vůdčí autorita. Když mu Bůh ukázal, že jednoho dne se narodí král, viděl Micheáš světlou budoucnost. Je zde přímo uvedeno

rodiště budoucího vůdce: „A ty, Betléme efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je od pradávna, ode dnů věčných.“¹⁰⁾ Bůh ukázal, že vládce, kterého Izrael potřeboval, se měl narodit v efratském Betlémě.

Ježíš se nenarodil v místě, kde bydlela jeho rodina, ale přesně, jak to Micheáš prorokoval, v efratském Betlémě; narodil se tam díky výnosu římského císaře. Císař nařídil sčítání lidu, aby mohl přesně vybírat daně, a Ježíšovi rodiče tento císařský rozkaz uposlechli: odešli z domova do Betléma, odkud pocházel jejich rod. Jistě by nikdo nepočítal s narozením panovníka v malém Betlémě, který byl jen jedním z mnoha měst v Judsku. Pravděpodobnost, že by se tam narodil, byla mizivě malá. A přece, stalo se přesně tak, jak to Micheáš předpověděl. A to je jen jedno ze stovek podobných doslovných úžasných proroctví o Ježíšově životě.

Čteme, že Bůh prohlašuje: „...Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: Moje rozhodnutí platí, a co se mi líbí, uskutečním.“¹¹⁾

A dále: „Co se stalo na počátku, oznámil jsem předem, z mých úst to vyšlo, ohlásil jsem to; náhle jsem zasáhl a stalo se to.“¹²⁾ Historie prokazuje, že tato proroctví daná Bohem a zapsaná v Bibli se splnila se stoprocentní přesností.

Mocný vliv Bible

Druhý silný důkaz, že Bible je Boží slovo, spočívá v tom, jaký má vliv. Kdekoli byla přijímána a vyučovala se jí, tam propůjčovala biblická zvěst lidem společenskou, kulturní i osobní důstojnost.

Nedlouho před vydáním přepracované podoby této knihy v originále nás navštívil člověk, kterého jsme znali jen krátce. Spolu jsme procházeli tento rukopis. Přestože ten muž nedává rychle najevo své city, při čtení kapitol o Boží lásce mu vstoupily slzy do očí. Dvakrát jsme se zastavili, abychom se s chválou sklonili k modlitbě k Bohu, o jehož lásce jsme právě četli. Společně jsme děkovali Bohu za jeho trpělivost, milost a za každý projev jeho lásky v našem nehodném životě. Naplňovala nás radost, když jsme cítili vzrušující a bezprostřední přítomnost živého Boha.

Tento den měl pro mého známého zvláštní význam. Přesně před rokem seděl sám ve svém luxusním apartmá, které ostře kontrastovalo se skromností bytu, kde jsme spolu teď mluvili. Tehdy mu ale všechna ta krása, která ho obklopovala, nedávala žádnou radost. Vnitřně byl tak zoufalý, že už neměl ani chuť žít. Při svém hledání osobního štěstí se oddával všem smyslným pudům. Závislost na kokainu ho stála celý majetek. Denně s sebou vláčel povzbuzovací i uklidňovací prostředky, koňak a whisky. Řadu let se bavil s nejbohatšími z bohatých z celé Evropy — ale večery trávil sám. Pomyšlení na jeho dosavadní život ho v této osamělosti vedlo k zoufalství, které ještě sílilo, když se díval, jak se celý svět mění k horšímu. Zdálo se mu, že neexistuje východisko.

S temným rozhodnutím nabil svou dvouhlavňovou pistoli, přiložil si ji na spánek a namáčkl spoušť. „Ještě půl centimetru,“ říkal si, „zapomenu a bude po trápení.“ V tom okamžiku - sám neví, jak a proč - se změnil televizní program. Najednou si uvědomil, že slyší úsek z Bible, která nabízí naději do budoucnosti. Blížila se půlnoc, kdy zcela sám padl uprostřed místnosti před živým Bohem a prosil o odpuštění a milost.

Boží moc radikálně změnila život mého známého a teď seděl přede mnou muž, který se málo podobal tomu, koho jsem právě popisoval. Před jeho narozením se za něj jeho rodiče modlili, ale on Bibli nebral vážně, i když ji jako mladý muž znal a četl. Ve svém světě blahobytu a nejrůznějších výsad se Bohu vzepřel a oddal se neuvěřitelným výstřednostem.

Sedmnáct let před oním památným večerem, kdy konečně Boha našel, si koupil krásnou knihu vázanou v kůži. Měla jen čisté bílé listy. Měl v úmyslu si do ní zapisovat každou významnou událost ve svém životě. - Za celých sedmnáct let bezuzdného a výstředního životního stylu nenašel nic, co by stálo za to tam zaznamenat.

Ve skutečnosti žil celá ta léta zády k živému Bohu a byla to cesta neuspokojivá a pseudoduchovní. Začal se zajímat o denní horoskopy, byl posedlý rockovou hudbou a koncerty. Zanedlouho uvízl i v okultismu. Jóga na něj zapůsobila tak, že začal studovat hinduismus a nakonec se zapletl do východní mystiky. Nic z toho, co za ty roky prožil, si nezasloužilo, aby si zapsal do svého krásného deníku vázaného v hnědé kůži. Jeho listy zůstaly bílé, prázdné - až do oné památné noci, kdy se setkal s Bohem.

Tehdy do ní psal poprvé. Bylo pro mne radostí číst, co napsal. Je to působivý záznam vnitřní ubohosti muže, kterého zachránil živý Bůh. Opravdu skvělé! Ve své velké milosti prolomil Bůh jeho duchovní slepotu a světlem své pravdy ho osvobodil od zoufalství a smrti.

Lidé jsou duchovně zmatení - jako můj známý - a proto se nám Bůh zjevuje v knize, které se říká Bible. Pokud nechceš brát Bibli jako spolehlivého duchovního průvodce, zabloudíš v podvodech a omylech. Pokud v ní však budeš upřímně Boha hledat, zjistíš, že je zdrojem duchovního světla, které potřebuješ a které jasně ukazuje směr.

Jen v Božím slově lze správně pochopit Boha, pochopit ho tak, jak se nám sám představuje. Tato Kniha knih nás seznamuje se samotnou Pravdou, s Božím slovem, se Světlem světa.

-
- 1) Žalm 119,105
  - 2) 2.Timoteovi 3,16
  - 3) Například v roce 1868 navštívil německý cestovatel Klein starou zemi Moáb, která dnes patří Jordánsku. Tam objevil kamenný pomník, který obsahuje třicetičtyřádkový nápis moábského krále Mesy. Tento nápis měl připomínat jeho vzpouru proti Izraeli. Je zde zmínka o králich Omri a Achabovi, o nichž hovoří 1. kniha Královská. V obou případech se dovídáme, že tito králové byli podmaniteli Moábců. Mnoho podobných objevů z novější doby potvrzuje historickou přesnost biblického podání.
  - 4) Wilbur M. Smith, *The Incomparable Book*, Minneapolis, 1961, str. 10
  - 5) Ezechiel 26,3.4
  - 6) Ezechiel 26,4
  - 7) Ezechiel 26,12
  - 8) Ezechiel 26,14
  - 9) Peter W. Stoner, *Science Speaks: An Evaluation of Certain Christian Evidences*, Chicago, 1963, str. 80
  - 10) Micheáš 5,1
  - 11) Izajáš 46,10
  - 12) Izajáš 48,3.4

A jaký ten Bůh vlastně je?

Snad každý si už někdy v životě položil otázku: a jaký ten Bůh vlastně je? I když nám Bůh odpověď na tuto otázku dal, stále existují lidé, kteří si raději vytvářejí vlastní představy a spoléhají na svou fantazii, místo aby si v Bibli přečetli, co o sobě říká Bůh sám.

Lidé stavějí důležité biblické výroky na hlavu. Bůh říká: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby.“¹⁾ a lidé: Udělejme si boha k našemu obrazu, nám podobného. „Zaměnili slávu nepomíjitelného Boha za zobrazení podoby pomíjitelného člověka, ano i ptáků a čtvernožců a plazů.“²⁾ Každý člověk si vymyslel boha úplně bezmocného a často dokonce směšného. Ať je člověk jakkoli chytrý, svou zemskou moudrostí živého Boha nikdy neobjeví. „Svět svou moudrostí nepoznal Boha.“³⁾ Kdyby bylo možné Boha najít lidským rozumem, pak by byl příliš malý na to, aby byl Bohem. Navíc by v případě, že by k nalezení Boha byla potřebná lidská chytrost, byli při svém hledání Boha v nevýhodě ti, kteří nejsou dost inteligentní. Ale tak tomu není.

Naopak, duchovní moudrost je dostupná každému. Africké černošce z buše je stejně dostupná jako univerzitnímu profesorovi, protože není výsledkem akademického studia. Je k dispozici všem, kdo jsou natolik skromní a uznají, že jsou při svém hledání Boha odkázáni na jeho pomoc. „Má-li kdo z vás nedostatek moudrosti, ať prosí Boha, který dává všem bez výhrad a bez výčitek.“⁴⁾ Není to zemská moudrost, ale moudrost z nebe. „Tu moudrost nikdo z vládců tohoto věku nepoznal... My jsme však nepřijali ducha světa, ale

Ducha, který je z Boha, abychom poznali, co nám Bůh daroval.“⁵⁾

Bible není náboženskou hypotézou; je to v první řadě autentická zpráva, jak se Bůh zjevil člověku. I tobě může Bůh dát duchovní moudrost, kterou potřebuješ, abys poznal, kdo On je a co chce ve tvém životě vykonat.

Jestliže ho o to poprosíš, dá se ti prostřednictvím svého svatého Slova poznat.

Při svých cestách jsme na neobvyklých místech našli hluboký duchovní zájem a pochopení, a to i u lidí, u nichž bychom to nikdy nečekali. Jednoho dne jsme se například v keňské savaně setkali se skupinou afrických chlapců. Když jsme spolu hovořili, zdála se nám zajímavá jejich víra a chápání Božích věcí. Rovníkové slunce rychle zapadlo za obzor a dlouhý, náročný den končil. Seděl jsem na kameni u kraje prašné cesty a trochu odpočíval. Vtom jsem zaslechl v buši pohyb. Otočil jsem se a v záři úplňku se přede mnou zračily velké oči asi desetiletého afrického chlapce. Za chvíli seděl na kameni vedle mne. Rychle jsme se spřátelili. Ostatní chlapci rozpoznali naše hlasy, přišli také a poslouchali, o čem mluvíme. Jejich znalosti Bible mne velmi dojaly.

„Proč Bůh nedovolil, aby Mojžíš viděl jeho tvář?“ vyptával se můj nový přítel. Taková otázka mě fascinovala a položil jsem Joelovi protiotázku, zda si pamatuje na Mojžíšovu modlitbu předtím, než mu Bůh řekl: „Až dlaň odtáhnu, spatříš mě zezadu, ale mou tvář nespatří nikdo.“⁶⁾ Zakroutil hlavou.

„Dobře, tak ti to připomenu,“ pokračoval jsem, „Mojžíš se modlil:

„Dovol mi spatřit tvou slávu!“⁷⁾ Jinými slovy, Mojžíš prosil Boha, aby mu ukázal, jak ve skutečnosti vypadá. Bůh však věděl, že Mojžíš chce něco nemožného, protože Boží sláva je víc, než by Mojžíš mohl pochopit.

Jeho zářivá sláva, svatost a světlo jsou tak silné, spalující, že Bůh varoval: „Nemůžeš spatřit mou tvář, neboť člověk mě nesmí spatřit, má-li zůstat naživu.“⁸⁾

Mojžíš nevěděl, že pro člověka je nesnesitelné vidět Boží slávu. Ale protože se Bůh člověku zjevovat chce a chce lidi k sobě vést, ukázal Mojžíšovi jen tolik, kolik tento prorok mohl snést. Kdyby se byl Bůh zjevil více, Mojžíše by sláva jeho přítomnosti pohltila. Přestože Bůh před Mojžíšem zahalil svou plnou slávu, musel Mojžíše navíc ukrýt ve skalní rozsedlině,⁹⁾ když Bůh procházel kolem.“

Moji mladí přátelé od rovníku věděli, že se nemohou dívat do oslňujícího světla poledního slunce, aniž by si přitom nějak chránili zrak. Věděli také, že noční světlo přitahuje můry. Když jsem se zeptal, co se děje, když můra přiletí příliš blízko ke zdroji světla, jednohlasně odpověděli: „Umře.“ Věděli o nebezpečí, které hrozí, když se někdo příliš vystavuje světlu.

Snažil jsem se najít ještě jiný příklad, který by jim znázornil odpověď na jejich otázku. Chlapci znali povíjku, kterým si maminka s láskou a péčí přivazuje miminko blízko ke svému srdci. Vypravoval jsem jim o „plenkách“, které Bůh ovinul kolem Země.¹⁰⁾ (Odborníci tomu říkají ozonová vrstva a tato citlivá přikrývka alotropického kyslíku filtruje škodlivé ultrafialové sluneční záření. Bez slunce by samozřejmě život na této planetě nebyl možný, ale Boží starostlivost nás chrání před přílišnou sluneční energií a jejími rakovinnými následky.)

Zdálo se, že moji malí přátelé mají o Boží povíjku velký zájem, a tak jsem se pokoušel jim jednoduše vysvětlit, že on nás vlastně chrání před popáleninami. Nevím, jestli porozuměli všemu, co jsem jim říkal, ale jejich malá srdce reagovala na Boží lásku a slávu radostí a zbytek večera jsme strávili cennými společnými mod-

litbami. Zřejmě znali z vlastní zkušenosti Boží péči, kterou prožíval Mojžíš při svém hledání Boha.

A aby nám poskytl plnější pochopení své bytosti, řekl nám Bůh své jméno.

V Bibli mají jména důležitý význam, protože odrážejí určité charakterové rysy toho, komu dané jméno patří. Každé jméno, které se používá ve vztahu k Bohu, má zvláštní význam a vždy dokazuje nějakou jedinečnou stránku jeho božské osoby.

Ve Starém zákoně se používají hlavně tři Boží jména: Jahve (Jehova), Elohim a Adonai. Každé z nich má svůj zvláštní obsah. Jako první je Elohim a vyskytuje se více než dvatisícekrát. I když Jahve má daleko větší význam, má i jméno Elohim svou důležitost, kterou bychom neměli přehlédnout. Co to může být? V češtině používáme množné číslo v případě, když mluvíme o více než jedné osobě nebo předmětu. A jednotné číslo v případě, když je řeč pouze o jednom. Hebrejšтина však může být významově přesnější, protože má vedle jednotného čísla (singulár) také číslo dvojné (duál) a množné (plurál), jde-li o více než dva objekty. Proto má rozdíl mezi dvojným a množným číslem v souvislosti s Božím jménem Elohim, které se v Bibli vyskytuje jako první, velký význam.

Elohim není číslo jednotné ani dvojné, znalci hebrejštiny říkají, že je to číslo množné, tedy představuje počet větší než dvě. Elohim je ale zároveň složenina dvou jiných jmen. Jedna část jména Elohim je El, což je stejný kořen jako u arabského slova Alláh. El je jednoznačně jednotné číslo a podtrhuje tím jiný výrok, který Bible vyjadřuje o Bohu: „Hospodin je náš Bůh, Hospodin jediný.“¹¹⁾

Hned první verš Bible, kde se Bůh člověku zjevuje, nás seznamuje s Božím konceptem „tři v jednom“ a „jeden ve třech“. „Na počátku stvořil Bůh (Elohim) nebe

a zemi.“¹²⁾ Těto troj-jednotě se říká také trojice nebo trojjedinost.

Po prvních náznacích Boží trojjedinosti čteme o několik vět dále a dostáváme se ke zprávě o stvoření člověka. Zde vystupuje představa Boží trojjedinosti ještě silněji. Bůh řekl: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby.“¹³⁾ Nelze přehlédnout, že „náš“ je v češtině množné číslo. Ale hned následující věta zní: „Muže a ženu je stvořil.“¹⁴⁾ Zase je jasné, že „stvořil“ je číslo jednotné. Čteme tedy o „jednom“ a o „více než jednom“ — a oba výrazy se vztahují k Bohu, který nám byl již představen jako Elohim.

Je mimo hranice zemské moudrosti pochopit takového Boha. Proto „jsme však nepřijali ducha světa, ale Ducha, který je z Boha, abychom poznali, co nám Bůh daroval.“¹⁵⁾ Po tomto prvním náznaku, jaký Bůh skutečně je, nám postupně zjevuje víc a víc svou tajemnou trojjedinost a svou věčnou slávu.

Plné pochopení Božího aspektu „tři v jednom“ a „jeden ve třech“ ti později pomůže lépe si cenit rozměru Boží lásky.

Pro lepší pochopení velikosti jeho lásky se nám Bůh v Bibli zjevuje postupně. Ukazuje se nám jako Bůh-Otec, který je současně Bůh-Syn a také Bůh-Duch svatý. A přece se zjevuje jako jeden Bůh, který je věčně jeden.

Takovou představu dokáže náš lidský rozum vytušit jen obrysově. Člověk nemohl a nemůže poznat živého Boha, a proto Bůh učinil první krok k tomu, aby se dal lidem poznat.

Plné zjevení Boží slávy, světla a svatosti muselo zůstat před Mojžíšovýmá očima ukryto. V osobě Boha-Syna dal však Elohim lidem vidět sebe natolik, kolik jen člověk mohl pochopit a snést.

„Bůh, který řekl ‚Ze tmy ať zazáří světlo‘, osvětlil vaše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy na tváři

Kristově.“¹⁶⁾ Uvědomme si, že Jan jako učedník a očitý svědek měl na mysli mrtvého a vzkříšeného Pána, když psal: „Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn.“¹⁷⁾

Jan se dožil vysokého věku a tehdy psal o svém zcela osobním setkání s Bohem, a to ne s Bohem přímo, ale s osobou Ježíše, který se stal člověkem. Nenechává nikoho na pochybách o tom, že se jednalo o setkání s Bohem věčnosti. Toto mimořádné setkání bylo slyšitelné, viditelné a hmatatelné. „Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli... A čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme.“¹⁸⁾ Tato Janova zpráva není nějaká neosobní teologie, ale osobní svědectví o setkání s živým Bohem.

Možná se zeptáš: „A co to má společného se mnou?“ Jan se nezdráhá odpovědět: „To píšeme, aby vaše radost byla úplná.“¹⁹⁾ Teď držíš v rukou tuto knížku, protože někdo chtěl, aby tvoje radost byla úplná.

Taková dokonalá radost přijde do tvého života jen jako důsledek osobního a pravého vztahu s Bohem. Jde právě o to, co psal Jan: „Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství, které máme s Otcem a s jeho Synem Ježíšem Kristem. To píšeme, aby vaše radost byla úplná.“²⁰⁾

Tak jako nás v noci přitahuje světlo, stejně tak i světlo Boží slávy přitahuje lidi k sobě. Pokud chceš vědět, jaký Bůh skutečně je, modli se jako Mojžíš: „Ukaž mi svou slávu.“ Nezůstaneš bez odpovědi.

1) 1.Mojžíšova 1,26

2) Římanům 1,23

3) 1.Korintským 1,21

4) Jakub 1,5

5) 1.Korintským 2,8.12-13

6) 2.Mojžíšova 33,23

7) 2.Mojžíšova 33,18

8) 2.Mojžíšova 33,20

9) 2.Mojžíšova 33,22

10) Jób 38,9

11) 5.Mojžíšova 6,4

12) 1.Mojžíšova 1,1

13) 1.Mojžíšova 1,26

14) 1.Mojžíšova 1,27

15) 1.Korintským 2,12

16) 2.Korintským 4,6

17) Jan 1,14

18) Jan 1,1

19) Jan 1,4

20) Jan 1,3.4

Co lidi od sebe odděluje?

Kdosi nazval dnešní svět velkou vesnicí. Sousedé jsou si velkými nepřáteli, a proto je život v této vesnici stále nebezpečnější. I naše školou povinné děti si uvědomují nová nebezpečí, která ohrožují jejich generaci.

Na první pohled se zdá, že v pozadí těchto problémů, které lidstvo rozděluje do různých táborů, tkví široké spektrum protichůdných politických, hospodářských, sociálních a pracovněprávních názorů. I když tyto rozdíly vytvářejí stále větší, tíživější a beznadějnější ostré dělící čáry, existuje mezi lidmi daleko vážnější trhlina, které si všímá jen málokdo.

Zamysleme se krátce nad zřejmými důvody nejednotnosti lidí a pak nad hlavním důvodem, který spočívá daleko hlouběji v lidské podstatě.

Viditelné trhliny

V politice: Politikové se navzájem setkávají s obavami a nedůvěrou. Při vyjadřování stanovisek k otázkám, na kterých se nelze dohodnout, pak doufají, že vojenská síla zajistí jejich národům jistotu i do budoucnosti. Nespokojení občané přitom zvedají hlas za mír a jaderné odzbrojení. Je ironií, že ti, kdo v televizi vidí některé z těchto „mírových demonstrací“, se stávají svědky toho, jak právě mezi těmito demonstranty za mír se projevují emoce, které jsou pak zdrojem ničení a válek. Bůh nás před těmito časy varuje: „Až budou říkat ‚je pokoj, nic nehrozí‘, tu je náhle přepadne zhouba jako bolest rodičku, a neuniknou.“¹⁾

V hospodářském životě: Přírodní katastrofy jako sucha, zemětřesení, záplavy a hladomory, které z toho vyplývají, jsou stále rostoucím problémem, zvláště ve třetím světě. Tyto katastrofy ještě prohlubují i tak velké hospodářské rozdíly mezi bohatými a chudými národy. I přes ochotu pomoci a přes oběti mnoha lidí, kteří se snaží pomoci, jen smutně pozorujeme, jak bohatí stále bohatnou a chudí se stávají ještě chudšími.

V oblasti sociálních vztahů: Není tajemstvím, že rozpad manželství a rodinného života dosáhl dnes epidemických rozměrů. Se slzami v očích pronesl Letsoale: „Můj domov je zničený.“ Myslel jsem si, že má na mysli svou africkou chatrč, ale brzy mi bylo jasné, že to byl Letsoalův taktní způsob, jak mi chtěl sdělit, že ho opustila žena. Dnes se hroutí příliš mnoho domovů. Sobecký životní styl je protikladem pravé lásky. A přece: v jedné z dalších kapitol uvidíme, že Boží láska se svou léčivou a posilující mocí dotýká i manželských vztahů a rodiny.

V pracovní oblasti: Už jsme si zvykli, že na pracovišti panuje nespokojenost a napětí. Na začátku roku 1985 vyvrcholilo v Anglii hořké průmyslové vypořádávání dvacátého století. I když stávka a pouliční konfrontace skončily, zůstala hořkost a skrytá zášť jako otevřená rána ve vztazích mezi zaměstnanci a vedením závodu a dokonce i mezi horníky samotnými. Jak jiné je to ve srovnání s odstraněním napětí mezi dělníky a vedením závodu, které bylo možné sledovat po průmyslových nepokojích v uhelných dolech ve Walesu. John Parry, který u toho osobně byl, mi o tom vyprávěl. Když jsem se s ním seznámil, byl to jedenadevadesátiletý horník v důchodu, úplně slepý, a trpěl chronickou bolestí ze zaprášených plic. Kdykoli jsme mohli, navštěvovali

jsme domeček tohoto skromného havíře v severním Walesu. Se srdečným smíchem a velkou radostí vypravoval, co Bůh konal ve Walesu během probuzení v letech 1904 a 1905 a jak přesvědčivě působila Jeho moc. Horníci stejně jako zaměstnavatelé tehdy prožili přítomnost živého Boha. Bezprostředním výsledkem bylo, že se mezi nimi vytvořila vzájemná důvěra a úcta. Jaký rozdíl mezi roky 1905 a 1985!

John vzpomínal na zašlé časy s ohromnou radostí. Vyprávěl, že desítky hospod krachovaly, protože nikdo nepotřeboval alkohol. Všichni společně zpívali křesťanské písně, když fáráli do dolů. Tiše se smál, když říkal: „Pořád za mnou přicházejí lidé a ptají se, kde bylo to probuzení.“ Vždy ukáže prstem na svou hrud' a říká: „Je tady, a to právě teď!“

Kromě politické, sociální, pracovněprávní a hospodářské polarizace lidí hrozí lidem v současné době teroristická síť, která ničí politický mír v mnoha zemích. Bible přesně popisuje situaci, ve které se právě nacházíme. „S nadějí jsme vyhlíželi pokoj, ale nic dobrého nepřichází, čas uzdravení, a hle, předěšení.“²⁾ Ať jsou tyto rozpory jakkoli hluboké, existuje něco, co lidi rozděluje daleko silněji, natrvalo. Nejhlubší roztříštěnost je třeba hledat ve zmateném chápání Boha.

Skutečná propast

V průběhu dějin neučinil Bůh žádnou změnu ani omezení ve zjevení své osoby vůči lidem. Ještě dřívě, než se Ježíš Kristus, Boží Syn, stal člověkem a přišel na zem jako bezmocné nemluvně, slíbil Bůh, že pošle velké světlo, aby pomohl lidem, kterým bylo poznání Boha nedostupné: „Lid, který chodí v temnotách, uvidí velké světlo.“³⁾ Pak uvádí podrobnosti, jak poznat toto světlo:

„Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn.“⁴⁾ Nebylo by na tom nic zvláštního, kdyby Bůh řekl jen, že se narodí dítě. Děti se rodí stále! Nic by na tom nebylo, kdyby jen řekl, že se narodí dítě, kdyby to zároveň nebylo spojeno se slibem, že tento Syn bude dán z nebe. Kdysi to bylo proroctvím, dnes je to historickou skutečností; co Bůh ohlásil, se skutečně stalo. Na zemi se narodilo dítě; z nebe byl dán Syn. Narozněním dítěte a darem Syna poslal Bůh světlo lidem, kteří bloudili ve tmě. Dodnes toto světlo zahání tmu a pochybnosti, které zakrývají Boha před našimi zraky.

Aby Bůh zdůraznil, že jde o narození jedinečného dítěte, které je jiné než všechny ostatní děti, slíbil, že narození jeho Syna bude doprovázen nadpřirozené „znamenání“: „Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel.“⁵⁾ Jméno Immanuel znamená „S námi Bůh“. Tato předpověď nám dává tušit, jak se biblická „dobrá zpráva“ liší od učení všech ostatních náboženství.

Náboženství svědčí o tom, že člověk se snaží dospět k Bohu, ale Bible ukazuje, jak se Bůh sklání k člověku. Když se Bůh snažil postavit na zemi pro ztraceného člověka most do věčnosti, učinil div, aby panna otěhotněla. Dnes je historickou skutečností, že Stvořitel vesmíru se snížil a podřídil se času a prostoru. Anděl Páně se ve snu ukázal Josefovi a řekl mu: „Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého.“⁶⁾ Později, když se Ježíš narodil a vyspěl do mužného věku, sám potvrdil své božství v přítomnosti nepřátelských skeptiků, když jim řekl: „Já a Otec jsme jedno.“⁷⁾

Kosmonaut Jim Irwin (Apollo 15) napsal: „Boží chození po Zemi má větší význam než chození člověka po Měsíci.“ Žádný lidský výkon, který ve vesmíru dokázal, nelze srovnávat se zázrakem okamžiku, když se Bůh odebral z věčnosti do omezenosti času.

Starozákonní prorocství, že se narodí dítě a že bude dán Syn, doplňuje také podrobněji, o jak jedinečnou osobnost půjde: „Bude mu dáno jméno ‚Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje‘. Jeho vladařství se rozšíří a pokoj bez konce...“⁸⁾ Takové úctyhodné spojení moci a moudrosti je nutný předpoklad pro úspěšného světovládce. I v dnešním světě se hledají autority, které nejen vědí, co je správné, ale které mají také moc dobro prosazovat. Někteří možná skutečně vědí, co dělat, ale v historii neexistovala žádná osobnost, která by měla moc i moudrost nastolit trvalý mír.

Kníže pokoje má obojí – moudrost i moc, jak dát světu věčný mír. Jednoho dne se Ježíš Kristus vrátí v moci a slávě, aby vládl nad touto planetou. Až přijde ten den, všechny zbrojní podniky zavřou dveře, jaderné bomby nebudou a všichni pohraničníci a vojáci půjdou domů!

Člověk v průběhu své historie dokázal, jak je beznadějně neschopný vládnout sobě a sobě rovným. Pokoj a spravedlnost pro všechny musejí počkat na okamžik, kdy sám Kníže pokoje vezme královské žezlo! Potom lidé „překují své meče na radlice, svá kopí na vinařské nože. Pronárod nepozdvihne meč proti pronárodu, nebudou se již cvičit v boji.“⁹⁾ V té době míru bude „země naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře.“¹⁰⁾ Není možné, aby dějiny světa skončily jinak, má-li být Bůh věčnosti uspokojen.

Ale ještě než ten den nastane, bude jasně vidět hlubokou konkrétní propast mezi lidmi. Bude se jednat o osobu Ježíše Krista. Proto je velmi důležité přesně vědět, kdo to je, proč přišel a co pro tebe udělal, když byl zde na zemi.

První kniha Mojžíšova a Janovo evangelium začínají podobně. V první knize Mojžíšově čteme: „Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi.“¹¹⁾ V Janově evangeliu nacházíme: „Na počátku bylo Slovo... A to Slovo bylo Bůh...“

Všechno povstalo skrze ně.¹²⁾ Bůh, který se v první knize Mojžíšově nazývá Elohim, je u Jana označen jako „Slovo“. Elohim je to Slovo, vzal na sebe lidské tělo a bydlel se svým stvořením. „A Slovo se stalo tělem, a přebývalo mezi námi.“¹³⁾ Tato ohromná slova znějí ve své celé souvislosti takto:

„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest... Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi... a Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.¹⁴⁾ ...Boha nikdy nikdo neviděl; jednorozený Syn, který je v náručí Otcově, nám o něm řekl.“¹⁵⁾

Duchovní moci se dělí podle toho, za koho považují Ježíše, zda za Boha samého, nebo ne. Není to nic překvapivého. Když Ježíš řekl „Já a Otec jsme jedno“,¹⁶⁾ mnozí v Něm našli odpověď pro své hledání Boha. Jiní reagovali odmítavě, protože si nedovedli představit, že Bůh se v Kristu stal člověkem a že by se měl tak ponížít. Mnozí se nechali k Ježíši přivést, jiní jej odmítli. Někteří jej následovali, jiní jej chtěli usmrtit.

Už za jeho života se lidé dělili podle svého postoje k Ježíši a tak je tomu dodnes. Řekl dostatečně jasně: „Kdo není se mnou, je proti mně.“¹⁷⁾

První (odmítavá) reakce nemusí být samozřejmě poslední.

Seznamme se s jedním mužem, který byl napřed velkým odpůrcem, ale pak se stal Ježíšovým následovníkem. Saul byl židovský rabín se slibnou životní dráhou. Ve svém mládí nenáviděl Ježíšovy učedníky natolik, že je pronásledoval a považoval za správné je

zabíjet. Když se však obrátil, šlo mu po celý zbytek života především o to, aby žil ke cti Ježíše, svého Pána a Mistra. Pro svoji věrnost vůči Kristu musel potom hodně trpět, ale bral to na sebe radostně. Co bylo příčinou takové změny?

Saul znal řecký překlad Starého zákona. Přeložilo jej sedmdesát učenců, a proto se nazývá „Septuaginta“. Jako učenec věděl, že hebrejské slovo pro Jahve (nebo Jehova) se překládá do řečtiny jako „kyrios“ (v českých Bibliích máme Hospodin). Když Saul jedenkrát cestoval do Damašku, aby tam hledal křesťany, potkalo ho cestou „velké světlo“. Bylo tak silné, že Saula oslepilo. Intuitivně si uvědomil, že se ocitl v Boží přítomnosti. Použil řecké slovo pro Jahve a zeptal se: „Kdo jsi, Pane?“¹⁸⁾ Bůh mu odpověděl: „Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ.“¹⁹⁾ Od toho okamžiku bylo Saulovi jasné, že Jahve a Ježíš jsou jedno a totéž.

Na základě tohoto zjevení se Saul změnil z Ježíšova nepřítele v Pavla, jeho apoštola. Toho dne světil celý svůj další život Pánu Ježíši Kristu. I když pro to musel mnoho trpět, strávil zbytek svého života šířením radostné zvěsti, že Bůh navštívil Zemi. Realita Ježíšovy přítomnosti v jeho životě z něho udělala největšího misionáře všech dob. Všechny jeho dopisy vyjadřují přesvědčení o Pánu Ježíši Kristu: „Všechno je stvořeno skrze něho a pro něho.“²⁰⁾

Vidíme tedy, že Ježíš z Nazareta nebyl jen Božím prorokem, jak to učí islám, ani nějakým Božím synem v tom smyslu, jak to vysvětlují mormoni, svědkové Jehovovi a jiní. Je mnoho takových, kteří ve snaze se zajistit ze všech stran a každému vyhovět raději ignorují, co Bůh o sobě zjevil. Tomu se říká synkretismus, lze to definovat jako „pokus smíchat různé, navzájem zcela odlišné způsoby chápání víry“.

Hinduistické uznání Ježíše se projevuje tím, že ho prostě zařadí mezi spoustu svých bohů. Bude dobré si připomenout, jak Eliášův Bůh, pravý živý Bůh, naložil s pohanskými modlami Bále: hodil je do prachu. Stejně tak se musí každý bůh vyrobený lidskou rukou a vymyšlený lidským rozumem před Pánem Ježíšem Kristem rozpadnout v nic, protože Ježíš je Bůh-Syn, věčně tentýž jako Otec a Duch svatý.

Jestliže jsme pochopili, že Ježíš Kristus je Bůh, pak nebudeme mít potíže uvěřit, že se narodil z panny, uvěřit ve všechny jeho divy, v jeho smrt, zmrtnýchvstání, odchod do nebe a návrat na tuto zemi v moci a slávě. Ježíš Kristus je pravý Bůh, Stvořitel vesmíru i všech jeho zákonů a životodárného řádu, je větší než každý zákon, který sám vydal.

Kvůli osobě Ježíše Krista se lidstvo štěpí a tvoří dvě rodiny. Tento rozpor nemá nic společného s bohatstvím nebo chudobou, s rozvedenými manželstvími nebo politickými názory. K tomuto rozchodu došlo, když Bůh navštívil tuto zemi, a sahá daleko hlouběji než všechny jiné hradby, které lidi od sebe oddělují.

Toto zjištění není nadsázkou skutečnosti, protože sám Pán Ježíš říká: „Kdyby Bůh byl váš Otec, milovali byste mě, neboť jsem od Boha vyšel a od něho přicházím. Nepřišel jsem sám od sebe, ale on mě poslal. Proč mou řeč nechápete? Proto, že nemůžete snést mé slovo. Váš otec je ďábel a vy chcete dělat, co on žádá. On byl vrah od počátku a nestál v pravdě, poněvadž v něm pravdy není. Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži.“²¹⁾

Je zvláštní, že stejně jako existuje společenství věřících, jejichž otcem je Bůh, tak také existuje společenství lidí, jejichž otcem je ďábel! Ne každý je Božím dítětem. Rodina Boží, nebo rodina Satanova — před těmito možnostmi volby pro věčnost stojíš ty i já.

Ať se ti tvoje představa o Bohu zdá jakkoli reálná, je možné se mýlit. Není pravda, že nezáleží na tom, v co člověk věří, pokud v to věří pořádně. Když vezmeš do ruky jed, nepomůže ti věřit, že je to lék – prostě zemřeš.

Lidstvo je rozděleno na dvě rodiny. Každý člověk patří do jedné z nich: buď do rodiny Boží, nebo do rodiny ďábla. Je nanejvýš důležité vědět, do které rodiny patříš. Prvním krokem, jak se stát členem Boží rodiny, je poznat, kdo je to Bůh a co pro nás udělal, když nám dal svého Syna.

Jméno Ježíš znamená „Jahve je Záchrana“. Proto řekl anděl Josefovi, pěstounovi Ježíše, že mu má dát jméno Ježíš, „neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů“.²²⁾

---

1) 1. Tesalonickým 5,3

2) Jeremjáš 14,19

3) Izajáš 9,1

4) Izajáš 9,5

5) Izajáš 7,14

6) Matouš 1,20

7) Jan 10,30

8) Izajáš 9,5.6

9) Izajáš 2,4

10) Abakuk 2,14

11) 1. Mojžíšova 1,1

12) Jan 1,1

13) Jan 1,14

14) Jan 1,2.3.10-12.14

15) Jan 1,18

16) Jan 10,30

17) Matouš 12,30

18) Skutky 9,5

19) Skutky 9,5

20) Koloským 1,16

21) Jan 8,42-44

22) Matouš 1,21

V čem tkví skutečný problém?

Na začátku tohoto století viděli mnozí lidé budoucnost tohoto světa velmi optimisticky. Mysleli si, že v důsledku industrializace nadchází zlatý věk pokoje a blahobytu. Mnozí měli za to, že blaho tohoto věku bude vidět v každé zemi, dokonce i tam, kde beznaděj, nemoc a krajní chudoba působily nevýslovné utrpení, a že všude přijdou sociální reformy. Ale už v roce 1914 zněly v celé Evropě válečné zvony.

A dnes, přes neuvěřitelný vědecký pokrok, kterého bylo v tomto století dosaženo a jehož jsme svědky, se zdá, že lidé už nemluví o růžové budoucnosti. Miliony si místo toho dělají velké starosti z ničivého potenciálu světového arzenálu jaderných zbraní. Když přemýšlivý pozorovatel sleduje složitost mezinárodních i národních problémů, dochází k závěru, že žijeme v nejkritičtějších a nejnebezpečnějších letech lidských dějin. Už jsme hovořili o rozštěpení lidí v dnešním světě. Celá stavba civilizované společnosti se začala bortit.

Vynikající osobnosti světa se setkávají, jednají spolu a snaží se zodpovědět tyto otázky. Předkládají sporné body a naslouchají teoriím a návrhům druhé strany, ale svět se přitom potácí z jedné krize do druhé. I když se investuje mnoho energie, peněz i odborných znalostí, zdá se, že nikdo není schopen změnit směr, kterým se ubírá světové dění. Prominentní státníci a politici, skvělí vědci a učenci, dobří obchodníci a světoví bankéři, vážení lékaři a sociologové – všichni dávají své odborné znalosti k dispozici.

Ze strany těchto expertů sotva přijde náznak toho, v čem Bůh vidí pravý problém lidstva. Řešení nespočívá

v odbornosti, ale v Božím slově. Dříve než může člověk najít řešení, musí poznat jádro problému a Bůh nás na tento skutečný problém upozorňuje. V tom vidíme často rozdíl mezi těmi, kdo skutečně Boha hledají, a těmi, kdo jsou jen náboženskými zvědavci. Pravá diagnóza opravdového zla může znamenat pro jednotlivce mocný šok.

K tragédii prvního řádu došlo nedlouho po stvoření člověka.

Bůh řekl: „Učiňme člověka, aby byl naším obrazem podle naší podoby.“¹⁾ Možná se zeptáte: „Nakolik byl člověk při stvoření podobný Bohu?“ Určitě nešlo o tělesnou podobnost, protože Pán Ježíš řekl: „Bůh je duch.“²⁾ Bůh nemá ruce, nohy ani oči jako my. Bible říká, že „Bůh přebývá v nepřístupném světle; jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže uvidět.“³⁾ Neviditelný člověk nikdy neexistoval. Lidé mají tedy něco hodnotnějšího než tělo, ve kterém žijí. Skutečná osoba žije dále, i když se oddělí od těla. To je ta „osoba“, která byla stvořena k Božímu obrazu.

Bible dává jasně najevo, že Bůh má rozum, cit a vůli, a podle toho byl člověk stvořen k Boží podobě. Bůh je Bůh, a proto jsou jeho city, intelekt a vůle nekonečné, jinými slovy – bez omezení. Taková je jeho bytost. Člověk je naproti tomu ohraničený. Dokonce i rozum takového génia, jako byl Einstein, měl své meze. Žádný člověk nemůže vědět všechno, nemůže bezmezně milovat a ani lidská vůle není ve vesmíru suverénní. Není pánem svého osudu ani strůjcem svého štěstí.

Pro lidského ducha je přirozeností hledat Boha, poznávat jej a mít s ním úzký vztah. Proto nám Bible také říká, že člověk je duch, duše a tělo.⁴⁾ Díky svému duchu má člověk Bohem danou možnost být v osobním kontaktu se svým Tvůrcem. Svým tělem a osobností neboli duší je spjat s viditelným světem.

Duch, duše a tělo mají být v dokonalé jednotě zaměřeny na Boha. To byla Boží stvožitelská představa. Hříchem se však rovnováha narušila a tělesným potřebám se často dostává přednost před potřebami ducha a duše.

U mnoha lidí tělesné, hmotné a smyslové zájmy ovládají myšlení, rozhodování i city. Místo aby Bohem, tedy osobou, která je stvořila, naplnili svůj život a nechali se jím vést, ignorovali jej natolik, že dnes už žádný vztah mezi nimi a Stvožitelem neexistuje.

Člověk, pro něhož je Bůh daleký a neskutečný, je duchovně mrtvý. Na druhé straně ten, kdo se z opravdového obecenství s Bohem raduje, je opravdu živý.

Všechny problémy tohoto světa začaly v důsledku svobodného rozhodnutí člověka. Bůh jej nestvořil jako loutku, která se bez vůle druhého nedokáže sama pohybovat. Loutku ovládá herec manipulací s drátky. Bůh nám naproti tomu dal svobodnou vůli, abychom žili, jak chceme; darem vůle se však stáváme osobně zodpovědnými za svá rozhodování. (Bez ohledu na to, že se to mnoho psychiatrů, kteří ignorují biblickou pravdu, snaží popřít.)

V ráji byly mezi mnoha jinými ovocnými stromy dva, o kterých je zvláštní zmínka: strom života a strom poznání dobrého a zlého.⁵⁾ Existoval pouze jediný strom, ze kterého se podle Božího příkazu nesmělo jíst. A právě z tohoto zakázaného stromu – stromu poznání dobrého a zlého – se Adam a Eva rozhodli jíst. Bylo to jejich vlastní rozhodnutí, záviselo zcela na nich, zda chtějí Boha poslouchat nebo ne. Nerozhodli se však pro strom života, ale pro strom poznání dobrého a zlého.

Adam a Eva se vzepřeli proti tomu nejlepšímu, co Bůh dal člověku k dispozici. Bůh věděl, že mu toto rozhodnutí přinese nepopsatelné hoře – ale také všemu lidstvu v budoucnosti. Ve své lásce dovolil lidem, aby si sami

vybrali svou cestu, a těm, kteří se později rozhodnou správně, připravil slávu.

Satan, ten starý lhář, svedl svou přesvědčivostí Adama a Evu k nesprávné volbě. Namluvil jim, že budou jako Bůh, když budou jíst ze zakázaného ovoce, a tak je učinil zvlášť vábivým. (Dábel říká lidem i dnes, že každý může být sám svým bohem. Ale stejně jako je Bůh Bohem a nikdy nemůže být ničím menším, tak je člověk člověkem a nikdy nemůže být ničím jiným než člověkem.) Dábel svedl Adama a Evu k tomu, aby svou vůli postavili proti Boží vůli. Důsledkem bylo, že všechny pozdější generace byly vyloučeny ze živého, osobního a úzkého vztahu se Stvořitelem, protože všichni lidé jsou Adamovi potomci. „Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili.“⁶⁾

Všechny hřbitovy, nemocnice, všechny armády i věznice, které kdy existovaly, svědčí o nesprávné volbě, které se člověk dopustil hned na začátku. Toto smrtelné zlo, pod kterým člověk vězí, není zděděná vrozená choroba, která vede celé lidstvo do společného utrpení. Hřích nezničil jen pravý vztah s Bohem, ale také odcizil lidi sobě navzájem.

Ty i já jsme hříšníci jednak narozením, a jednak díky svým skutkům. Žalmista říká za nás za všechny: „Ano, zrodil jsem se v nepravosti, v hříchu mě počala matka.“⁷⁾ To však není omluva pro naše hříšné počínání, kterého jsme se dopustili. Bible o nás hovoří jako o synech neposlušnosti s tím, že jsme „žili sklonům svého těla, dali jsme se vést svými sobeckými zájmy... tak jako ostatní.“⁸⁾

Pro vlastní hřích stojíme před Bohem jako provinilci. Svou vinu nemůžeme svalit na nikoho jiného, ani na svou ženu, přítele či rodiče. Ani okolnostem, ve kterých žijeme, nemůžeme připisovat vinu. Ty jsi odpovědný za

své hříchy stejně jako já za své. Skutečný důvod, proč vidíme mezi lidmi tolik nepřátelství a rozporů, tkví v tom, že hřích je naším společným jmenovatelem. Hřích nás spojuje a rozděluje.

Hřích je společný pro ateistu i věřícího, hřích spojuje Araba a Žida, hřích se týká národů třetího světa stejně jako národů vyspělých průmyslových zemí, je společný pro policistu i zločince. Ať jde o kazatele nebo prostitutku, ať žije člověk v přepychu nebo v chudobě, ať je vzdělaný nebo nevzdělaný, „všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“⁹⁾ a zároveň je hřích prapříčinou všeho napětí, které mezi lidmi panuje.

Pro hříšníka však existuje naděje: Ježíši!

On říká: „Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“¹⁰⁾ Slovo hřích znamená v řečtině původně „minout se cílem“. Ty i já, všichni jsme těsně nebo méně těsně minuli cíl Boží slávy. My sami od sebe proti tomu nedokážeme nic udělat. Je klamnou nadějí se domnívat, že najdeš pokoj s Bohem tak, že se budeš snažit být slušný nebo konat dobro. „Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.“¹¹⁾ Proto říká Pán Ježíš: „Milosrdenství chci, a ne obět.“¹²⁾

Správně porozumět Boží milosti znamená pro hříšníka, který se zhrozil nad svým hříchem, ohromnou úlevu. „Bůh je bohatý v milosrdenství“,¹³⁾ a proto chce, abys spasení přijal jako jeho dar. „Milostí tedy jste spaseni skrze víru.“¹⁴⁾ Sám Ježíš obětoval svůj život, aby hříšníkovi otevřel vstup do svaté Boží přítomnosti.

Milostivý Bůh zase nabízí zdarma ovoce ze „stromu života“, aby ho mohli všichni užívat. Nechává ti však svobodnou vůli a nechce tě k jídlu nutit. Je nanejvýš důležité, abys na nabídku bezplatného Božího daru reagoval. Bůh říká: „Nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!“¹⁵⁾ Nyní, ne někdy v budoucnosti, až se sám

pokusíš uvést svůj život do pořádku. Uvědom si, že Ježíš říká: „Nepřišel jsem volat k pokání spravedlivé, ale hříšníky.“¹⁶⁾

Poctivě si přiznat, v čem je tvůj skutečný problém – v hříchu – je první krok k vítězství nad ním. Náruč Pána Ježíše je otevřená, aby tě přijal ještě dnes, ať jsi kdekoli a v jakémkoli stavu, nebo máš jakoukoli náladu. Jediné, co od tebe chce slyšet, je: „Bože, slituj se nade mnou hříšným!“¹⁷⁾

---

1) 1.Mojžíšova 1,26

2) Jan 4,24

3) 1.Timoteovi 6,16

4) 1.Tesalonickým 5,23

5) 1.Mojžíšova 2,9

6) Římanům 5,12

7) Žalm 51,7

8) Efezským 2,2.3

9) Římanům 3,23

10) Matouš 9,13

11) Efezským 2,9

12) Matouš 9,13

13) Efezským 2,4

14) Efezským 2,8

15) 2.Korintským 6,2

16) Lukáš 5,32

17) Lukáš 18,13

Proč člověk zabloudí?

Jako chlapec jsem žil v části Britských ostrovů, nad kterou stále přelétávaly nepřátelské bombardéry. Byla válka a tato letadla mířila ke svým cílům v průmyslových oblastech střední a severní Anglie. Spolu s mými kamarády jsme se naučili rozeznávat dunění nepřátelského bombardéru od svištění našich stíhaček. Vždy, když jsme viděli reflektory ozářené nepřátelské letadlo na obloze, bylo to pro nás vzrušení. Věděli jsme, že střelba protiletadlových děl často znamenala sestřelení bombardéru.

Při sestřelení nepřátelského letounu bylo vždy možné, že se část posádky katapultovala a pomocí padáku zachránila. Naše úřady odstranily všechny rozcestníky na křižovatkách, aby se ti, kteří přežili, nemohli zorientovat. Cílem bylo zabránit útěku těchto lidí, aby už nikdy neměli příležitost se vrátit k dalšímu bombardování. Z toho důvodu neexistovaly na ulicích žádné orientační tabule.

My chlapci jsme ale věděli, že za městem, ve Wooten Woods, na jedné nedůležité křižovatce pořád stály ukazatele. Když jsme je otočili, aby ukazovaly jinam, byli jsme přesvědčeni, že bychom při nasazení do války obstáli. Stejně jako místní úřady jsme chtěli všechny nevíтанé hosty zavést nesprávným směrem.

Pokud však měl takový člověk spolehlivou mapu v ruce, pak mu křižovatky bez ukazatelů nevadily. Ani náš dětský nápad tabule otočit by žádného nepřítele nezmátl, pokud by se ovšem nerozhodl ignorovat údaje ve své mapě.

Bůh nám říká, jací lidé se při svém hledání Boha nechají vést falešnými ukazateli.

Každý, kdo raději ignoruje skutečnost, že existence tohoto úžasného vesmíru svědčí o Bohu Stvořiteli, určitě zabloudí! „Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství... Protože si nedovedli vážít pravého poznání Boha, dal je Bůh na pospas jejich zvrácené mysli, aby dělali, co se nesluší.“¹⁾

Člověk bez Boha se klaní stvoření. Zdravě myslící člověk ctí Stvořitele všeho tvorstva. Jestliže někdo odmítá věřit, že Bůh stvořil svět, pak Bůh dopustí, aby jeho rozum svedly podivné teorie a hypotézy o vzniku světa, například, že vznikl z ničeho sám od sebe.

Bůh také varuje, že lidé, kteří odmítají přijmout Boží slovo, se snadno dostanou na scestí, na cestu, která vede do zkázy. Každý, kdo nechce pravdu Božího slova skutečně a aktivně milovat, se opravdu vydává ve velké nebezpečí. „Neboť nepřijali a nemilovali pravdu, která by je zachránila. Proto je Bůh vydává do moci klamu, aby uvěřili lži.“²⁾ Jakmile si člověk neváží pravdy nebo ji odmítá, rád převezme to, co je nesprávné.

Vzpomínám si, jak jsem se v husté londýnské mlze snažil najít cestu domů. I k tomu, abych našel obrubník chodníku, jsem potřeboval všechny prostředky, které mi byly k dispozici. Když jsem natáhl ruku a rozsvítil baterku, nebylo ji vidět. Bůh nám říká, že závěr současného uspořádání světa na zemi bude doprovázet velká zaslepenost – něco jako duchovní mlha. Ježíšovi učedníci se ho ptali: „Jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věku?“³⁾ Mimo jiné jim odpověděl: „Vystanou lžikristové a lžiproroci a budou předvádět veliká znamení a zázraky, že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné.“⁴⁾

Teď bys mohl říci: „Já přece nepatřím ke svedeným!“ Můžeš být dokonce hrdý, že bys snadno rozpoznal

samozvaného spasitele nebo falešného proroka. Zamysli se však na chvíli nad svou logikou. Kdyby Bůh dopustil, aby ďábel svedl tvůj rozum, protože jsi odmítal pravdu, pak by sis toho určitě nebyl vědom. Kdybys bezpečně věděl, že tě falešný prorok svedl, pak bys vůbec nebyl svedený. Každé zaslepení se odehrává koneckonců v oblasti rozumu, a to těžko přijímá každý, kdo je na svůj rozum hrdý. Ve skutečnosti existují dvě skupiny lidí, kteří se při čtení Bible staví pravdě na odpor, a tím své bloudění světem jen prohlubují. K první skupině patří lidé, kteří jsou hrdí na svou inteligenci a jsou zdánlivě nezávislí. Ke druhé skupině patří ti, kteří odmítají Boží požadavky. Ale každému, kdo skutečně chce konat Boží vůli, Pán Ježíš jasně slibuje: „Kdo chce činit jeho vůli, pozná, zda je mé učení z Boha...“⁵⁾ Jestliže opravdu chceš činit Boží vůli, můžeš se spolehnout, že tě prostřednictvím Bible Bůh naučí, čemu máš věřit, čemu ne a jak se máš nebo nemáš chovat. Naproti tomu samozvaní náboženští vůdcové, kteří neučí Boží slovo, se budou všemožně snažit, abys věřil a konal jen to, co učí oni.

Někteří ze Satanových pověřenců jsou pseudokřesťanské společnosti, které vedou lidi dnešní doby nesprávným směrem. Každý, kdo se rozhodl odmítat pravdu o Bohu, Bohu-Otci, Bohu-Synu a Bohu-Duchu svatém, kde tři jsou v jedné a jeden je ve třech osobách, je falešný prorok. I když takoví lidé snad citují verše z Bible, vytrhují text ze souvislosti a šíří nebiblické náboženství. Falešného proroka můžeš rozpoznat také podle odpovědi na otázku: „Kdo je Ježíš Kristus?“ Proto je důležité, abys i ty věděl, kdo to je.

Pokud opravdu víš, že Ježíš je Bůh-Syn, pak také poznáš, že ty uzavřené společnosti, které se tolik snaží pomáhat, jsou duchovní svod. I když tam také hovoří o Bohu, neberou v úvahu učení Ježíše Krista, který říká:

„Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“⁶⁾ Bible hovoří ostře k těm, kdo překrucují víru v Boha: „Ty věříš, že je jeden Bůh. To je správné. I démoni tomu věří, ale hrozí se toho.“⁷⁾ (Viz dodatek 1 na konci kapitoly.)

Dnes vidíme, že se rozmáhají i světová náboženství, která popírají Boha Bible, a to je alarmující. Různé sekty hinduistických náboženství vyvolávají zájem mnoha lidí a získávají stoupence. V zemích, které byly kdysi známé svou biblickou tradicí, se dnes rozšiřují základní názory hinduistické filozofie v podobě transcendentální meditace a jiných forem východní mystiky jako je jóga nebo asketismus. Různé společnosti vycházející z hinduismu se klanějí mnoha bohům ve stvoření, místo aby ctili Boha Stvořitele samého.

I islámský svět vykazuje ohromnou horlivost v propagování své víry. Jejich ropné dolary a rostoucí politický vliv jim to umožňuje v takové míře, jak to před několika lety ještě nebylo myslitelné. Z jedné ze svých „nejsvětějších“ svatyní, která se jmenuje Skalní dům a nachází se na chrámovém vrchu v Jeruzalémě, směle popírají jádro dobré Boží zvěsti. Arabský nápis na tomto chrámě zní: „Bůh nebyl zplozen a ani nemůže plodit.“ Bible však říká: „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“⁸⁾

Na bludnou cestu nesvádí jen náboženský svět. Sekulární svět se oddal filozofii humanismu, která do středu vesmíru staví člověka a jeho rozvoj klade jako nejvyšší cíl lidské společnosti. Humanismus propagují vysoké školy, noviny, časopisy, rozhlas i televize. „Užij si!“ je hlavní motiv dnešního světa.

Humanismus není ve skutečnosti nová filozofie, jak si mnozí myslí. Už v dobách apoštola Pavla řekl Bůh: „Vyměnili Boží pravdu za lež a klanějí se a slouží tvorstvu místo Stvořiteli.“⁹⁾ Bůh klade člověku otázku,

kteřá ukazuje stoupencům humanismu jejich hranice: „Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, víš-li něco rozumného!“¹⁰⁾ Je to prastarý příběh. Když přišel ďábel k Evě, ukázal jí nemožné jako možné: „Budete jako bohové!“¹¹⁾ V dnešní době pokračuje ďábel ve své špinavé práci podvodnými naukami světského humanismu.

Možná jsi moderní mladý člověk, pro kterého politické ani náboženské dění nic neznamena. Politici jsou ti podezřelí a náboženství se tě netýká. Raději se stýkáš se sobě rovnými a osobní naplnění hledáš jinde. Možná si myslíš, že životní styl, jak se o něm hovoří v textech punkového rocku, hudby nové vlny nebo jinde, ti umožní únik ze světa osamělosti, ve kterém se nacházíš.

Určitě si uvědomuješ slova, která kolem sebe slyšíš. I kdybys to tak sám snad neřekl, budeš souhlasit, že je to většinou kombinace satanismu, sadismu a sexuality. Ne vzácně se hrůzy pekla podávají jako atraktivní alternativní náhrada domněle nesmyslného bytí. Atmosféra, která se někdy vystupňuje až k ničivému násilí – praporu, pod kterým se hromadí mladí lidé – podněcuje k tomu, aby jedni druhé i sami sebe ničili.

Dovol, abych ti řekl něco o jednom místě, které jsem viděl v Los Angeles. Je to sál s mrtvolami, kterému se říká „mrazicí box“. Přechovává se v něm asi šest set mrtvol, mnohé z nich byli mladí lidé, a teď se tři měsíce čeká, jestli je někdo identifikuje. Na palcích u nohou jim visí štítky beze jmen. Většina z nich se nakonec pohřbí jako bezejmenní. Mrtvoly pocházejí převážně ze světa drogového podsvětí. Řídili se tím, co se na disko a v milionech domácností poslouchá z desek. Tito lidé šli podle falešného ukazatele a teď, na konci jejich cesty, je na návrat příliš pozdě. Kdyby jen byli slyšeli a poslechli slova Pána Ježíše: „Já jsem přišel, aby měli život a měli ho v hojnosti.“¹²⁾

K tomuto zmatku přispívá ještě mimořádný stále rostoucí zájem o „černou“ a „bílou“ magii. Podle spolehlivých zdrojů je aktivní zájem o okultismus dnes stejně velký jako ve středověku. A to přes všechno dnešní takzvané „vědecké osvícenectví“.

Na místech, kde bychom to nejméně očekávali, roste množství ctitelů Satana. Londýnští vzdělanci se scházejí v Kensingtonu k „černé mši“. Počet řádů čarodějnic roste v Evropě stejně jako v oblasti Vancouveru v Kanadě. Temné zvyky prastarých afrických kultů se dnes praktikují po celém světě. Společenské hry jako například „Dungeons and Dragons“ (vězení a draci) a spiritistická tabulka s abecedou a ukazovátkem přispívají tomuto rostoucímu okouzlení zlem a nadpřirozeností ve světě, který si stále ještě říká civilizovaný. Tyto stále se množící jevy pramení z povrchní duchovní zvědavosti. Při svém bloudění se lidé nejen odvracejí od Božího světla, ale jdou vstříc temnotě okultismu, kde svou zvědavost sice nějak uspokojí, ale to vše je od samého začátku namířeno proti Bohu a jednoho dne se obrátí proti nim samým.

Uděláme dobře, když si připomeneme, co Bůh říká o těchto posledních dnech. Varuje před falešnými proroky a podvodnými znameními a zázraky, které doprovázejí velkou zaslepenost posledních dnů. Bůh nám ve skutečnosti říká, že vystoupí mistr svodu, který „přijde v moci Satanově, bude konat kdejaký mocný čin, klamná znamení a zázraky a všemožnou nepravostí bude svádět ty, kdo jdou k záhubě...“⁽¹³⁾

Když vidíme, jak kolem nás roste zájem o falešné učení a zlé zvyky, není těžké pochopit, proč stále více národů a států trpí pod skličující mocí skepticismu, prázdné rezignace a zoufalství. Satanových ukazatelů je tolik, že je nemůžeme všechny uvést, ale můžeš si být

jist, že žádný z nich neukazuje na Pána Ježíše Krista jako jediného Zachránce a Spasitele lidstva.

Boží vzkaz určitě není vzkaz o soužení, zmatku a smrti. Jeho zvěst je zvěst naděje, důvěry a plnosti života, jak je nacházíme v Kristu. Jestliže budeš při svém hledání číst Bibli, bude ti Duch svatý stále ukazovat na Pána Ježíše, který prohlásil: „Já jsem ta cesta, pravda i život.“ Nikoho jiného nenajdeš, protože pokračuje: „Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“¹⁴⁾

Bůh tě varuje před falešnými ukazateli, abys nezabloudiv. Informuje tě i o současné zaslepenosti, která by ti mohla bránit jasně chápat. A k tomu ti ještě slibuje: „Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám... jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu; chci vám dát naději do budoucnosti. Budete mě volat a chodit ke mně, modlit se ke mně a já vás vyslyším. Budete mě hledat a naleznete mě, když se mne budete dotazovat celým svým srdcem. Dám se vám nalézt, je výrok Hospodinův.“¹⁵⁾

Dodatek 1:

Svobodné zednářství je největší mezinárodní tajný svaz na světě, který čítá v současnosti víc než šest milionů lidí. I když se jejich principy „bratrské lásky, praktické pomoci a pravdy“ mohou mnohým zdát přitažlivé, není svobodné zednářství tak neškodné, jak si nezasvěcení možná myslí. Aby se někdo mohl stát svobodným zednářem, musí tvrdit, že je ve tmě a hledá světlo. Následovník Ježíše však ví, že světlo již našel. Ježíš říká: „Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“¹⁶⁾

Zasvěcovací obřad při přijetí do tajného spolku svobodných zednářů je dramatický a plný symboliky.

Přítom se kandidát zbavuje biblického chápání Boha, když se seznamuje se jménem „Gauto“. To je „ztracené jméno Boha“, který je „velký architekt vesmíru“. Teoreticky se svobodným zednářem může stát každý, kdo věří v boha, ať je buddhista, hinduista, mohamedán, žid nebo křesťan. Tak Gauto (lidsky vyvozené pojetí Boha) odvádí myšlenky od Ježíše, kterého Bible označuje jako „pravé světlo“.¹⁷⁾

Později, když se svobodný zednář stane „bratrem ze zednářské lóže“, doví se o dalším označení Boha: „JHVH“. To je zfalšovaná podoba svatého jména Jehova (Jahve), nejen pokud jde o způsob psaní, ale i o význam. Jako mistrovi se později nic netušícímu členu řekne, že mystické jméno je spojení židovského a předoasijského jména Božího. Přítom se jedná o klasický příklad marných pokusů spojit neslučitelná vyznání víry. Ježíš však říká: „Je-li však tvé oko špatné, celé tvé tělo bude ve tmě. Jestliže i světlo v tobě je temné, jak velká bude potom tma?“¹⁸⁾

1) Římanům 1,22.28

2) 2.Tesalonickým 2,10-11

3) Matouš 24,3

4) Matouš 24,24

5) Jan 7,17

6) Jan 14,6

7) Jakubův 2,19

8) Jan 3,16

9) Římanům 1,25

10) Jób 38,4

11) 1.Mojžíšova 3,5, Kral.

12) Jan 10,10

13) 2.Tesalonickým 2,9.10

14) Jan 14,6

15) Jeremjáš 29,11-14a

16) Jan 8,12

17) Jan 1,9

18) Matouš 6,23

Opravdu mě Bůh miluje?

Pochyboval jsi už někdy o lásce člověka, na kterém ti záleželo? Snažil ses dokázat, že někoho máš rád, když ti to ten druhý nevěřil? V určitých situacích se láska lépe vyjadřuje činy než slovy.

Bůh svou lásku k tobě dokazuje tím, co udělal, když Ježíš zemřel na kříži. Jestliže dokážeš pochopit plný význam jeho smrti, pak není třeba dalšího vysvětlování, že tě Bůh miluje.

Na vrchu Golgotě stály tři kříže. Na dvou z nich byli ukřižováni zločinci. Mezi nimi byl přibit Pán Ježíš a tam také umřel.

Jeden z umírajících zločinců pochopil, oč v životě i smrti jde, a to lépe než mnohý z dnešních lidí. Řekl: „A my jsme odsouzeni spravedlivě, dostáváme zaslouženou odplatu, ale on nic zlého neudělal.“¹⁾ Tento zločinec přiznal, že je vinen. Poznal, že si zaslouží smrt, a věděl, že Ježíš je nevinen.

Svou vinu pochopil, a proto říká: „Dostáváme zaslouženou odplatu...“¹⁾ a v tom měl pravdu. Bůh říká: „Mzdou hříchu je smrt.“²⁾ Hřích je společným znakem lidí. Z tohoto důvodu by byla smrt nevyhnutelným důsledkem pro nás všechny, kdyby byl Bůh ve své lásce nezasáhl.

Provinění nebylo problémem jen umírajícího zločince, ale je to stejně tak problém dnešních lidí. Kdo si myslí, že „komplex hříchu“ je špatný pozůstatek starých zlých časů, nevidí, v čem tkví skutečné jádro věci a nerozumí Božímu láskyplnému řešení.

Na rozdíl od každého člověka, který kdy na Zemi žil, byl Ježíš ve všech ohledech dokonalý. Poznal to

i umírající zločinec, když říká: „...ale on nic zlého neudělal.“¹⁾

Jiní lidé, kteří Pána Ježíše dobře znali, byli zajedno, pokud jde o jeho naprostou dokonalost. Každý, kdo ho znal a později o něm psal, vyjádřil z hlediska vlastní osobnosti, jak jej viděl. Petr byl muž činu a svědčí o tom, že Ježíš se nikdy nedopustil žádného hříchu.³⁾ Jan znal Pána Ježíše velmi osobně jako průvodce a přítel a říká: „V něm žádný hřích není.“⁴⁾ Pavel, učený vzdělanec, hovoří o Ježíši jako o tom, kdo „nepoznal hřích“.⁵⁾ Pokud si myslíte, že tito Ježíšovi věrní následovníci nebyli ve svých názorech nestranní, podívejme se, co řekl Pontský Pilát, římský místodržící v Judsku. To určitě nebyl přítel Ježíše Krista, a přece i on dosvědčuje bezúhonnost jeho charakteru. Když musel říci, co si o Ježíši myslí, byl natolik poctivý, že vyznal: „Já jsem ho, jak vidíte, před vámi vyslechl a neshledal jsem na něm nic, z čeho jej obviňujete.“⁶⁾

Co je však takové svědectví ve srovnání se slovy Ježíšova Otce v nebi? Pokud má někdo hovořit na veřejnosti, je běžné, aby byl řádně představen. Pána Ježíše představil sám Bůh-Otec, a to na začátku jeho veřejného působení. Prohlásil: „Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.“⁷⁾ Kdyby v jeho charakteru nebo chování byla nějaká vada, nebyl by ho Bůh mohl takto představit. Když Ježíš Kristus navštívil zem, nebylo na něm nic, co by uráželo absolutní svatost jeho Otce.

Ježíš byl v každém směru dokonalý a bezhříšný, a proto ani smrt neměla nárok na něm uplatnit svou moc. A přece zemřel! Jako projev své nejvyšší lásky nabídl Bůh Ježíšovu smrt tobě a mně. Čtete: „Toho, který nepoznal hřích, kvůli nám ztotožnil s hříchem, abychom v něm dosáhli Boží spravedlnosti.“⁸⁾ Nedovedeme si představit, jakou ošklivost Ježíš prožíval, když jeho

nevinnou duši zaplavila špína hříchu. V každém ohledu dokonalý šel jako „beránek bez vady a poskvrny“⁹⁾ na kříž. Byl to tvůj a můj hřích, který „na svém těle vzal na kříž“¹⁰⁾.

Boží lásku vůči sobě můžeš měřit jen nepochopitelnou bolestí, kterou snášel, když svého milovaného Syna musel nechat umírat na kříži.

I když ty ani já nikdy nepochopíme, jak nesmírně hluboká bolest to byla, dává nám Bůh tušit, co pro hříšného člověka snášel.

Zničení některého z Rembrandtových obrazů nelze srovnávat se ztrátou špinavého kousku papíru. Tím méně můžeme srovnávat smrt Ježíše Krista se smrtí kteréhokoli člověka. Starý zákon obsahuje proroctví o zohavení Ježíšova těla: „Jeho vzezření bylo tak znetvořené, že nebyl podoben člověku.“¹¹⁾ Tento překlad nepůsobí tak dojímavě jako originální hebrejský text. Bůh nám říká, že s Ježíšem bylo naloženo tak krutě, že už nevypadal ani jako člověk. Možná, že jiní také snášeli podobné zohavení, ale oni nikdy nebyli dokonalí. I když byl Pán Ježíš Kristus, když kráčel ke kříži, ve všech směrech dokonalý, toto utrpení, které snášel na našem místě, mu doslovně vzalo veškerou lidskou podobu. Taková byla bolest, kterou strpěl za tebe a za mne.

Ježíšovo tělesné utrpení bylo nepopsatelné, ale byl to teprve začátek umírání. Vystupňováním jeho utrpení byla duševní úzkost, když on, nevinný, trpěl za naše hříchy na kříži a snášel to bezmezně osamělý. Proti Ježíši stáli lidé, kterým neudělal nic jiného, než že jim projevoval dokonalou lásku. Jeho utrpení vyvrcholilo zvoláním: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil.“¹²⁾ Opustil ho Bůh, který už nemohl snášet pohled na svého jediného Syna, protože ho „kvůli nám ztotožnil s hříchem“,¹³⁾ to znamená, že Bůh účtoval naše hříchy s tím, který byl jedinečně bezhříšný.

Moje misijní cesty někdy vyžadují, že se s manželkou i několik měsíců nevidíme. Je to vždy smutné, když se loučíme. Jsem povahově dost citlivý, a proto se nestydím vám říci, že mi někdy po takovém loučení tečou slzy. I na lidské úrovni je loučení s milými často podnětem k velkému smutku. Když však Bůh musel trestat Pána Ježíše za tvé a mé hříchy, byl z toho smutnější, než dovedeme pochopit. I když lidé umí mluvit o Boží lásce, nikdy nevysvětlíme, jak ona od věčnosti proudí v trojediném Bohu. Ani za miliony let nepochopíme, jak velká byla Boží bolest. Hloubka těchto pocitů je také mírou jeho lásky k tobě a ke mně.

Když přemýšlíme o zástupném utrpení Pána Ježíše, možná se nám podaří pochopit něco více z jeho tělesných a duševních muk, ale nikdy ne jeho utrpení duchovní. A přece, když Ježíš visel na kříži, bylo jeho duchovní utrpení tou nejsilnější bolestí.

Tři hodiny během ukřižování, kdy Bůh přistoupil k soudu nad hříchem, byla na Zemi neuvěřitelná tma. Tak vážně bere Bůh náš hřích a odplatu za něj, kterou nesl Pán Ježíš.

Na kříži Bůh skutečně dokázal svou lásku k hříšníkům. Pravý význam tohoto jednání nám podává apoštol Pavel. Když psal věřícím do Korintu, připomínal jim, že jsou osvobozeni od odplaty za svůj hřích, protože přijali zprávu evangelia (uvěřili mu), že totiž „Kristus zemřel za naše hříchy podle Písem a byl pohřben; byl vzkříšen třetího dne podle Písem.“¹⁴) To je vlastně ta dobrá Boží zpráva pro hříšníka. Nejdůležitější na tom je, že Ježíš zemřel za hříchy na našem místě. O tomto jedinečném významu jeho zástupné smrti prorokovali již proroci ve Starém zákoně. Bůh jeho smírcí obět za tvůj a můj hřích přijal; to je vidět v tom, že jej smrt nemohla udržet a třetího dne vstal z hrobu. Možnost vděčně uvěřit, že Ježíš zemřel za tvé hříchy, v sobě zároveň zahrnuje

radost a jistotu, že Bůh ti odpouští, že tě z lásky zachránil.

Pán Ježíš je Bůh-Stvořitel, stvořil život z ničeho. Jelikož Pán Ježíš Kristus je Bůh-Zachránce, zvítězil nad smrtí a vyvedl život z hrobu. Hrob, kde je zkáza a smrt, by nikdy nemohl udržet Stvořitele života.

Nejlepším řečníkem, jakého jsem kdy slyšel, byl dr. Sangster. Svou obratnost uplatňuje k tomu, aby chválil svého Pána a Zachránce Ježíše Krista. Jako by to byla ironie, že před svou smrtí nemohl vůbec hovořit, protože trpěl rakovinou úst. Krátce předtím, než zemřel, poprosil svou dceru o tužku a papír. Onoho velikonočního rána napsal: „Je lepší nemít jazyk a s hořícím srdcem vyjádřit ‚Kristus vstal z mrtvých!‘, než mít jazyk a nic o Něm neříci.“

Motivem k tomu, aby sám Bůh vzal na sebe „tělo a krev“, nebylo jen to, aby zemřel za tvůj a můj hřích, ale také, aby „svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž ďábla“.¹⁵⁾ Stejně jako David použil Goliášova meče, aby jej omráčeného zabil, tak uchvátil Ježíš Satanovu vlastní zbraň, smrt, a použil ji ke svému naprostému vítězství. Ježíš je tím pravým osvoboditelem lidí; jeho Bůh poslal. On jediný má moc vysvobodit lidi z duchovního otroctví.

Po svém vzkříšení odešel Pán Ježíš Kristus do nebe a vede s sebou ty, kdo s vírou zemřeli, ve svém triumfálním průvodu. Dnes opravdový věřící ví, že brána smrti je vlastně bránou do slávy: „Kde je, smrti, tvé vítězství? Kde je, smrti, tvá zbraň? Zbraní smrti je hřích a hřích má svou moc ze zákona. Chvála buď Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista!“¹⁶⁾

Ježíš zvítězil nad smrtí v lidském těle a vstal z hrobu. O jeho odchodu do nebe – čtyřicet dnů po vzkříšení – čtete: „...kam jako první za nás vstoupil Ježíš.“¹⁷⁾ Pán

Ježíš Kristus prorazil cestu k nebi, abychom tam ty i já mohli jít za Ním.

Dříve než Bůh stvořil vesmír a než planetu Zemi osídlil svobodnými bytostmi nazývanými lidé, znal již cenu, kterou byl ochoten zaplatit, aby hříšníka zachránil a otevřel přístup do přítomnosti Boha lásky a Otce světél. Proto musel Ježíš snášet tělesná, duševní i duchovní muka, jaká si nikdy nedovedeme představit. Lidé nikdy nepochopí hloubku takové lásky.

Ať se to zdá jakkoli neuvěřitelné, někteří lidé Ježíšovu nabídku odpuštění dále odmítají; jiní zůstávají vůči Jeho oběti z lásky lhostejní.

Nezáleží na tom, zda někdo Ježíše vědomě odmítá, nebo jen lhostejně vyčkává. Důsledky jsou stejné: věčné oddělení od jedinečného zdroje života, světla a lásky. Tento hrozný stav lze vyjádřit také takto:

Umíráš stále znovu jen,
čas tvůj nebude dovršen.
Všude jen smrt, smrt odvěká.
Nic jiného tam nečeká.

Zůstat lhostejný vůči Boží úžasné oběti lásky znamená být odsouzen k věčné odloučenosti od Boha. Ale Ježíš hrůzu takového odloučení již snesl, aby tě před tímto osudem zachránil. Zda nabídku přijmeš, je věcí tvé svobodné vůle, tvého rozhodnutí. Bůh tě nebude nutit ani k tomu, abys mu jeho lásku opětoval, jako nenutil Adama a Evu, aby jedli ze stromu života.

Nemysli si ani, že tě Bůh pro svou lásku zachrání před věčností v zahynutí.

Ano, „Bůh je láska“,¹⁸⁾ ale to není celé evangelium. Boží dobrá zpráva pro hříšníka zní, že Jeho láska je snadno dostupná tím, že poslal svého Syna, který zemřel za tvé i mé hříchy.

O tvém osudu ve věčnosti rozhodne pouze tvoje odpověď na smrt Pána Ježíše. Boží láska připravila cestu a teď tě vybízí k odezvě na jeho oběť lásky a milosti.

Na základě Božího milosrdenství se děje toto: Jestliže Ježíši vyznáš, že jsi hříšník a nijak tento svůj dluh nemůžeš odčinit; jestliže v něho vložíš svou důvěru, že Jeho smrt stačí na zaplacení tvých hříchů; a jestliže mu poděkuješ, že za tebe zemřel, pak ti Pán Ježíš dává zcela osobní slib: „Vyšel jsem od Otce a přišel jsem na svět. Teď svět opouštím a navracím se k Otci... Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li, abych vám připravil místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.“¹⁹⁾ Všem, kdo opravdu věří, otvírá Ježíš dveře, abychom jej v jeho vítězství následovali.

Abychom měli stále bezprostředně blízko toto poznání Jeho lásky, učinil Bůh něco zvláštního. Podobně jako odpuštění je i seslání Ducha svatého již výsledkem toho, co Ježíš pro tebe učinil, když zemřel na kříži.

Než se Ježíš rozloučil se svými učedníky, řekl jim: „Nyní však odcházím k tomu, který mě poslal.“²⁰⁾ „Požádám Otce a on vám dá jiného Přímluvce... Ducha pravdy.“²¹⁾ „Prospěje vám, abych odešel. Když neodejdu, Přímluvce k vám nepřijde. Odejdu-li, pošlu ho k vám.“²²⁾ „On mě oslaví.“²³⁾

Dnes je Pán Ježíš v nebi oslaven. Před svým vítězstvím na kříži pohleděl dále za smrt a modlil se: „Dokonal jsem dílo, které jsi mi svěřil. A nyní ty, Otče, oslav mne svou slávou, kterou jsem měl u tebe, dříve než byl svět.“²⁴⁾

Tak dokonal Ježíš své dílo na zemi a vrátil se do nebe. A Bůh-Otec dokonané dílo svého Syna na kříži výslovně potvrdil. Elohim dal najevo, že smrt jediného nevinného je dostatečnou náhradou za smrt hříšníka: Seslal Ducha svatého, aby zde pokračoval v Ježíšově díle. Stejně jako poslal Bůh svého Syna na Golgotu, aby tam za tebe na kříži zemřel, tak o letnicích, padesát dní po ukřižování,

poslal Ducha svatého, aby od toho okamžiku na zemi oslavoval Pána Ježíše.

Od té doby bydlí svatý Boží Duch v každém věřícím, protože Bůh chce, aby Pán Ježíš byl oslavován v životě člověka, kterým protéká Boží láska, „neboť Boží láska je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán“.²⁵⁾

Boží láska se ti nabízí bez ohledu na to, jaká je tvoje situace a jakých hříchů ses v životě dopustil. Je vázána jen na jedinou podmínku: abys tuto lásku aktivně přijal. On ti nechce darovat jen záchranu, ale také tuto lásku k druhým. Druzí mají být skrze tebe dotčeni Boží láskou a poznat moc odpuštění.

---

1) Lukáš 23,41

2) Římanům 6,23

3) 1.Petrův 2,22

4) 1.Janův 3,5

5) 2.Korintským 5,21

6) Lukáš 23,14

7) Matouš 3,17

8) 2.Korintským 5,21

9) srovnej 1.Petrův 1,19

10) 1.Petrův 2,24

11) Izajáš 52,14

12) Marek 15,34

13) 2.Korintským 5,21

14) 1.Korintským 15,3.4

15) Židům 2,14

16) 1.Korintským 15,55-57

17) Židům 6,20

18) 1.Janův 4,8

19) Jan 16,28 a 14,2.3

20) Jan 16,5

21) Jan 14,16-17

22) Jan 16,7

23) Jan 16,14

24) Jan 17,4-5

25) Římanům 5,5

Jak se stát členem Boží rodiny?

Za posledních čtyřicet let udělala lékařská věda v oblasti oční chirurgie velký krok kupředu. Stalo se reálným, aby se zdravá rohovka z právě zemřelého člověka transplantovala do očí slepého člověka. Dr. Sangster nám vyprávěl o výsledku první takové úspěšné oční operace, u které sám asistoval.

Do východu slunce bylo ještě daleko, když doprovázel do krásného Surrey Downs v Anglii dvě osoby. Jednou z nich byla žena, která se narodila jako slepá; druhá osoba byl její oční lékař. V prvních dnech po operaci chránilo její oči před světlem několik vrstev obvazů. Postupně jí jednu po druhé sundávali. Všimla si své nové schopnosti vnímat světlo a byla silně rozrušená. Před východem slunce této ženě, která ještě nikdy nic neviděla, sňali poslední obvaz. Východ slunce toho dne nemohl být krásnější. Na horizontu se objevila ranní záře. Stíny se krátily a něžná krása zeleného listí se v obrysech ukazovala na pozadí jitřní nádhery. Ptáci snaživě poskakovali kolem a hledali si v orosené trávě něco ke snídani. To všechno skýtalo ženě, která poprvé v životě viděla, nádhernou podívanou. Slzy jí tekly po tváři, když vykřikla: „Snažili jste se mi to popsat, ale nikdy jsem si nedokázala představit, že může být něco tak nádherného!“ Pak se v tiché úctě před nádhrou Božího stvoření posadila.

Jak bys někomu, kdo nikdy neviděl, znázornil červenou barvu? Nebo jak bys popsal krásný západ slunce někomu, jehož oči na světlo nikdy nereagovaly? To prostě není možné. Slova, která vyjadřují viditelnou krásu, mají malý význam, když se ozývají v uších

někoho, kdo si to zrakem nedovede představit. Dokonalost malířského umění, rozzářenou tvář člověka nebo velkolepost rozkvetlé krajiny nelze popsat slovy. To se musí vidět.

Totéž platí pro chápání Boha. Mluvil jsem s jedním studentem medicíny, který se připravoval na závěrečné zkoušky v nemocnici Guy v Londýně a snažil jsem se mu popsat div Boží lásky. „Já to prostě nevidím,“ odpověděl mi. Chápal jsem ho, ale řekl jsem mu: „Souhlasím, že to nevidíte, Davide, protože jste jako někdo, kdo žije v temné místnosti. Vím, co to znamená. Sám jsem prožil duchovní temnotu, ale už jsem venku, kde svítí slunce Boží lásky. Abyste ji pochopil, musíte se dostat z temného prostoru na světlo.“ Toho dne si David klekl, prosil Pána Ježíše o odpuštění hříchů a o to, aby On vstoupil do jeho života. Nikdy nezapomenu, co řekl, když se zvedl: „Nikdy bych si nebyl pomyslel, že to může být tak krásné!“

Stejně jako díky svým očím můžeme coby lidé prožívat nádheru Božího stvoření, tak duchovní zrak zprostředkovává realitu Boží přítomnosti, jeho moci a lásky k lidské duši. Vždycky působí smutně, když je cítit nedostatek duchovní skutečnosti, když duchovně slepý člověk hovoří o Bohu.

Pán Ježíš vzkázal prostřednictvím proctví apoštola Jana lidem v maloasijském městě Laodicei hroznou diagnózu jejich duchovního stavu. Řekl jim, že nevědí, že jsou slepí.¹⁾ Dovedeš si představit slepého, který si není vědom svého stavu? Po diagnóze duchovní slepoty předepsal Pán Ježíš svůj lék: „...mast k potření očí, abys prohlédl.“²⁾ Tento recept je velmi důležitý! Duchovní zrak vyžaduje duchovní operaci očí. To je dílo Ducha svatého.

Když tě matka přivedla na svět, bylo to tvoje přirozené narození. Přitom jsi nedostal ani duchovní oči, ani

duchovní chápání. Abys našel cestu z duchovní tmy ke „světlu jeho slávy na tváři Kristově“, ³⁾ k tomu se musíš narodit znovu. Ježíš řekl Nikodémovi: „Co se narodilo z těla, je tělo, co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se narodit znovu.“ ⁴⁾ „Nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ ⁵⁾ Proto se i ty, pokud chceš vidět Boží království, musíš narodit znovu.

Jako každý druhý i ty ses narodil s vnitřní prázdnotou, která volá po naplnění životem s Bohem. Tuto duchovní prázdnotu lze uspokojit pouze aktivním, vědomým přijetím vzkříšeného Krista a jeho přítomností. Pokud ho přijmeš, splní se ve tvém životě smysl smrti. On nezemřel jen proto, aby ti mohly být odpuštěny hříchy, ale aby se tvé srdce stalo duchovně čistým domem, kde by On mohl bydlet. Je třeba, abys měl napřed odpuštěny hříchy, potom může přijít On a bydlet ve tvém srdci.

Když jsem jednou mluvil s mladým africkým křesťanem, brzy jsem si všiml, že mu velmi záleží na tom, aby radostnou zprávu o Kristu sděloval dalším mladým lidem ve své zemi. Další týden jsem měl vyučovat Božímu slovu asi dvě stě kazatelů, a tak jsem ho také pozval. Bydlel několik set kilometrů od místa konání a navrhl jsem mu, aby podstoupil dlouhou cestu autobusem po hrbolatých cestách, jen abychom se mohli setkat. William přijel vyčerpaný, ale šťastný, že uslyší něco více o Bohu a jeho slovu. Nepřijel proto, aby se projel přeplněným africkým autobusem. Ten byl jen prostředkem, aby mohl přijet na konferenci. Samotným smyslem cesty bylo to, co jej očekávalo na jejím konci.

Podobně je to s odpuštěním hříchů a očištěním tvého srdce. Je to jediná cesta, aby Ježíš mohl přijít do tvého srdce a žít s tebou. Odpuštění hříchů je předpokladem k novému životu s Kristem a obecenství s Bohem je Jeho nejvyšším přáním pro tebe, vlastně tvůj životní

smysl. Určitě se ani ty nechceš spokojit s ničím menším. Pro tento osobní vztah s Kristem tě Bůh stvořil.

Vědomí, že Kristus bydlí v našem srdci, nám už zde na zemi dává jistotu, že nám začal věčný život. Vzklíčilo v nás něco, co přetrvá smrt. Kristova přítomnost vnáší do tvého života „kousek nebeského království, abys do něho potom jednou vešel“.

„A to je to svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život.“⁶⁾

Je zvláštní, že David, student lékařství, když se modlil k Pánu Ježíši, aby mu odpustil hříchy a vstoupil do jeho života, zvolal: „Nikdy bych si nebyl pomyslel, že to může být tak krásné!“

Ale jak?

Mnoha lidem, kteří slyšeli mluvit Petra o životě, smrti a vzkříšení Ježíše, dal Bůh touhu tohoto Spasitele poznat a Duch svatý pro ně učinil to, co koná i pro tebe. Tito lidé slyšeli, jak jim Petr říká, že Ježíš je Pán („kyrios“ = Jahve) a Boží Mesiáš. Když přemýšleli o svém odmítnutí a lhostejnosti vůči Ukřižovanému, vůči samému Bohu, byli najednou zaražení, bezmocní.

Písmo nám říká: „Když to slyšeli, byli zasaženi v srdci a řekli Petrovi i ostatním apoštolům: ‚Co máme dělat, bratří?‘“⁷⁾ Víra bez pokání a obrácení pozbývá obsahu, je bezcenná, nic neznamená. Zachraňující víra v Kristovo dílo v sobě však zahrnuje nový vztah k Bohu – důvěru a změnu v našem životě.

Jestliže s prostou důvěrou dovedeš Ježíši poděkovat, co pro tebe svou smrtí na kříži vykonal, je to znamením, že tvůj postoj k Bohu a k hříchu se radikálně změnil. Teprve pak přistoupí Duch svatý k „oční chirurgii“

a začneš se na věci dívat z jiného hlediska. Slovo „pokání“ znamená totiž také „změnu smýšlení“. Prožít opravdové znovuzrození znamená tedy zásadní změnu postoje vůči Bohu i vůči hříchu.

Vůči Bohu: Při pokání mizí všechna nesprávná pojetí Boha. V Africe jsem zažil, že lidé, kteří se dříve silně bránili tomu, že by se vzdali svých starých životních zvyků a pohanských obyčejů, po svém obrácení se k Ježíši veřejně spálili své fetiše.

Znám i lidi, kteří byli vystaveni silnému společenskému tlaku, dokonce vyhrůžkám a nebezpečí, když se obrátili zády k náboženskému a společenskému pořádku, proti kterému je biblický Bůh. Zachraňující víra je zakořeněně přesvědčení: Ježíš je Bůh, jediný Zachránce a Bůh.

Vůči hříchu: Jestliže vírou prožiješ své spasení, pak si s hanbou a smutkem uvědomíš vlastní hříšnost. Tvoje změna postoje vůči hříchu znamená, že už se nebudeš pokoušet hřích ignorovat. Přestáváš své hříchy omlouvat, už si nebudeš myslet, že tě spasí tvoje domnělá spořádanost. „Všechna naše spravedlnost je jako poskvrněný šat“⁸⁾ před svatým Bohem. Když se však obrátíš k Ježíši, vyvstane v tobě touha zbavit se v životě věcí, které se mu nelíbí.

Představte si poddůstojníka, který je na dovolené. Jednoho dne dostane dva dopisy. Jeden je od kamaráda, druhý od velitele. První obsahuje pozvání na kamarádovu svatbu, ve druhém je rozkaz, aby se vrátil k útvaru. Mezi pozváním a rozkazem je určitě rozdíl. Pozvání lze zdvořile odmítnout, rozkaz však staví člověka před volbu mezi poslušností a odmítnutí rozkaz splnit.

Bůh tě miluje a ví, že hřích tvůj život ničí, a proto tě k pokání nezve, ale nařizuje ti je. Když Pavel uzavíral svou přednášku o evangeliu před filozofy a dalšími

lidmi na oficiální scéně řecké moudrosti, na Areopágu v Aténách, řekl: „Nyní zvěstuje (Bůh) všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu.“⁹⁾ V tom jsi zahrnut i ty.

Když se vzdáš svých nesprávných představ o Bohu, odvrátíš se od hříchu, ve víře přijdeš k Pánu Ježíši a radostně jej přijmeš jako svého Zachránce a Boha, nastane div, že Duch svatý ve tvém srdci bude v tobě působit, budeš chtít i činit, co je v Božích očích správné.¹⁰⁾ Bůh tedy těm, kdo jsou ochotni činit ze svého hříchu pokání, slibuje, že v nich poroste touha, ale i schopnost konat ve všedních dnech Boží vůli. Teprve pak bude tvůj život Bohem naplněný.

Tato vnitřní změna, kterou Bůh působí při znovuzrození, nás uschopňuje zaujmout jiný postoj k hříchu. Naše ucho se stává citlivým na jeho hlas, tedy jeho slovo: dává nám sílu jednat jinak. Víra také ví, že Bůh nás nikdy nepovede k něčemu, aniž by zároveň dal sílu a schopnost to vykonat. „Nemožné u lidí je u Boha možné.“¹¹⁾

Čím jsem starší, tím více mě přemáhá mnohostrannost laskavé Boží milosti. Hříšník si nezaslouží nic jiného než soud a smrt. A přece nás Bůh učí, že víra je přechod z našeho stavu hříchu k přijetí jeho daru odpuštění, „je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše.“¹²⁾

Když přemýšlíš o tom, co Ježíš pro tebe na kříži udělal, pak můžeš jen říct: „Můj Bože, já ti za to děkuji.“ Na tebe zbývá pouze to, abys Pánu Ježíši otevřel své srdce a svůj život, abys řekl: „Můj Bože, děkuji ti.“ A toto „děkuji“ bude vždy výlevem srdce, které na sobě prožilo odpouštějící a zachraňující Boží milost.

Bůh ví, jak po Něm toužíš, vždyť On učinil první krok a pak tě postupně vedl. Tvé osobní hledání se nakonec musí stát osobní otázkou: „Co tedy mám učinit s Ježíšem

zvaným Mesiáš?“¹³⁾ Bůh ti dal vůli: to, zda této vůle při svém rozhodnutí o víře použiješ pro, nebo proti Bohu, rozhoduje o životě a smrti. Tvoje reakce na Krista je velké rozhodnutí tvého života.

Já sám jsem se rozhodl již hodně dávno. Nejdůležitějším dnem mého života byl ten, kdy jsem do svého srdce přijal Pána Ježíše Krista.

Stalo se to takto: v době, kdy jsem studoval, plánovali moji kamarádi společnou dovolenou. Rozhodli se, že pojedou do jednoho mládežnického centra, jmenovalo se to „Křesťanské centrum prázdninových konferencí“, a já jsem se k nim přidal. Tam jsem potkal několik zvláštních mladých lidí, jejichž život prošel díky Pánu Ježíši Kristu obrovskou změnou. On se stal jejich živou osobní skutečností.

Do té doby mi „náboženství“, pokud jde o smysl života nebo uspokojení duchovní potřeby, nic nedalo. Ale během této dovolené mě stále více dojíkala viditelná změna, kterou Pán Ježíš Kristus udělal v životě mých přátel.

Ke svému údivu jsem zjistil, že veselost a svatost se nemusí navzájem vylučovat. Ale je zvláštní, že jsem se během těchto jinak šťastných prázdnin cítil ubozejší než kdykoli předtím.

Kromě toho jsem také objevil, jak zajímavé a důležité jsou ta různá shromáždění a biblické kroužky.

Ve čtvrtek ráno jsem místo přípravy na účast při společné činnosti vyhledal Stephena Olforda, jednoho z lektorů, a řekl mu: „Až do dneška jsem se vždycky považoval za křesťana, ale já jím vůbec nejsem!“

Moje pyšné srdce bylo třeba mocně přesvědčit, abych to přiznal. Stephen mi potom podal ruku a řekl: „Chvála Bohu! První krok k tomu, aby ses stal opravdovým křesťanem, je poctivě si přiznat, že jsi hříšník.“

Pak otevřel Bibli a ukázal mi na verš u Jana 1,12: „Těm pak, kteří ho přijali a věřili v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.“

„Opravdu se chceš stát Božím dítětem?“ zeptal se Stephen. „Ano!“ odpověděl jsem jednoznačně. „Podle Božího slibu, který jsme právě četli, tě Bůh učiní svým dítětem, když uvěříš, že Ježíš Kristus za tebe umřel a když jej přijmeš do svého srdce.“

Můžete mi věřit, že mě nebylo třeba nijak přesvědčovat, abych si rychle před Boha klekl a se vši vážností se zhruba takto modlil: „Pane Ježíši, vyznávám, že jsem hříšník. Nejsem schopen udělat nic proto, abych se zbavil hříchu. Děkuji ti, že jsi za mne na kříži umřel, že jsi za mne prolil svou krev. Odvracím se od svých hříchů a prosím tě, abys mi odpustil. Vstup, prosím, do mého srdce a života a buď mým osobním Pánem a Spasitelem. Děkuji ti a chválím tě za to, že moji modlitbu slyšíš a že ze mne uděláš své dítě.“

A stal jsem se opravdu Božím dítětem: skutečným křesťanem. Moje srdce bylo naplněno radostí a vděčností za to, co on udělal. Je úžasné, že totéž udělá i s tebou, když ho o to poprosíš!

I když to nebylo jednoduché, nenechal jsem uplynout hodně času, než jsem tuto radostnou zprávu řekl svým kamarádům. Teď, po více než čtyřiceti letech mohu jen dosvědčit, že to byl Pán Ježíš, který každý den představoval změnu v mém životě.

Kdybych jej nebyl přijal, současný stav světa by mě opravdu dokonale deprimoval. Ale takto, i když je mi Pán stále bližší a dražší, vím: To nejlepší teprve přijde. Nebe je za dveřmi!

Takový život má cenu. Bůh mi umožnil mít kontakt s ním, rád svého Zachránce představuji druhým lidem. U Boha nemá nikdo protekci. Miluje i tebe, touží po tom, aby mohl být i tvým Spasitelem.

Nebuď překvapený, když budeš mít pocit, jako by tě něco táhlo dvěma různými směry. S takovým bojem můžeš počítat v okamžiku, když tě k sobě začne přitahovat Bůh. Satan tě nechce ze své rodiny pustit. Udělá všechno možné pro to, aby tě odvedl od víry v Pána Ježíše Krista. Bible však říká: „Nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!“¹⁴⁾

Možná si teď budeš chtít najít klidné místo, kde by ses mohl modlit podobně jako já kdysi, když jsem se stal Božím dítětem.

Řekni potom někomu, co jsi udělal. Uvědom si přitom, že Pán Ježíš žije ve tvém srdci a dá ti sílu, kterou potřebuješ, abys o něm mohl mluvit a pro něho mohl žít: „Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení.“¹⁵⁾

„Kdo v něho věří (tedy kdo na něm staví a důvěřuje mu), nebude zahanben.“

Jak se modlit?

Například: Bože, děkuji ti, že mě miluješ, i když jsem hříšník. Mrzí mne můj hříšný život a styl myšlení. Děkuji ti, Pane Ježíši, že jsi za mne na kříži umřel a zaplatil jsi za všechny mé hříchy.

Vstup do mého srdce a života a buď mým osobním Spasitelem. S důvěrou se obracím k tobě a přijímám Tvé odpuštění všech svých hříchů.

Děkuji ti, Pane Ježíši, že přicházíš do mého srdce a života a že ze mne děláš Boží dítě. Pomoz mi, abych mohl i druhým lidem vyprávět, že jsi můj Spasitel a můj Bůh. Uč mě tě lépe znát a pomoz mi, prosím, každý den

číst tvé slovo a podle něho žít. Chválím tě a děkuji ti, Pane Ježíši. Amen.

Jedna dobrá rada: Teď někomu řekni, co jsi právě udělal. Uvědom si přitom: Kristus v tobě žije a on sám je silou, kterou potřebuješ, abys o něm mohl hovořit a pro něho žít. „To je to slovo víry..., že vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení“ (Římanům 10,9-10).

Ještě jedna poznámka: Osobní modlitba při obrácení je u každého člověka jiná. Tato modlitba není předepsaná formule, ale obsahuje v sobě myšlenky, které souvisejí s Božím plánem záchrany. Vyznej Bohu své osobní viny, On očekává vyznání naprosto originální, vždyť každý z nás je jiný. Čím svobodněji a otevřeněji se vyjádříš, tím hlouběji budeš prožívat odpouštějící Boží milost vůči sobě.

---

1) Zjevení 3,17

2) Zjevení 3,18

3) 2.Korintským 4,6

4) Jan 3,6.7

5) Jan 3,3

6) 1.Janova 5.11-12

7) Skutky 2,37

8) Izajáš 64,5

9) Skutky 17,30

10) Filipským 2,13

11) Lukáš 18,27

12) Římanům 3,26

13) Matouš 27,22

14) 2.Korintským 6,2

15) Římanům 10,9-10

A co dále?

Spasení je dar. Nedá se nijak koupit ani získat nějakou naší zásluhou. Pán Ježíš už všechno udělal.

Když jsi svůj život předal Bohu a prosil ho o odpuštění, stal ses skrze víru opravdovým Božím dítětem.¹⁾

Je naprosto přirozené, pokud se teď ptáš: „A co dál?“ Když přijímáme Krista, musíme si být vědomi skutečnosti, že nechce být jen naším Spasitelem, ale také Pánem celého života a měli bychom podle toho jednat. Je nabíledni, že v okamžiku, když člověk přijal Pána Ježíše Krista jako svého Spasitele, jeho starý život je minulostí. Tento člověk nyní žije pro Boha.

Ve třetí kapitole jsme se zmínili o třech hlavních jménech, která se používají ve vztahu k Bohu ve Starém zákoně. Jedním z těchto jmen je Adonai. Znamená to „Pán“ ve smyslu „můj Pán a Mistr“.

Když apoštol Petr mluví o Pánu Ježíši, pak používá pojmu, který odpovídá slovu Adonai. Vede věřící k tomu, aby na sebe vztáhli to, že Kristus je „Pán a Mistr“. Napsal: „Ale Pána, Krista, posvěcujte v srdcích“ (tzn. vyčleňte Kristu více místa, předejte mu vládu nad sebou).²⁾ Když říkáme o Pánu Ježíši, že je „Pán a Mistr“, znamená to v podstatě dvě věci: a) Kristus má nárok na bezvýhradnou poslušnost, b) my máme právo dát se jím vést a on bude stále s námi.

Někdo vhodně řekl: „Vstup do Božího království nestojí nic; ale život lidí, kteří dostali zdarma odpuštění a v nichž Kristus žije, to stojí všechno.“

Na rozdíl od běžné představy znamená opravdová svoboda ne právo dělat, co chci, ale sílu konat to, co konat mám.

Jaká by to byla škoda, kdybys na své cestě do nebe nevyužíval vší péče, kterou pro tebe Bůh připravil. Je jisté, že ten, kdo žije nyní ve tvém srdci, stačí na každou zkoušku, které můžeš být vystaven.

Před několika lety jsem se setkal s malým sedmiletým chlapcem, který měl rakovinu krve. Každé tři měsíce musel chodit k lékaři na injekci do míchy. Při jedné z takových návštěv se ho lékař zeptal, jak to, že – na rozdíl od jiných chlapců a děvčat – nekřičí, když mu píchá jehlu do míšního kanálu. „Copak tě to nebolí?“ zajímal se doktor. „Ale bolí,“ odpověděl Dominik, „ale vy asi nevíte, že už dříve, než jste se mne poprvé dotkl, musel rukou Pána Ježíše projít hřebík.“ To byla živá víra!

Když jsi vírou přijal Pána Ježíše, brzy poznáš, že dokážeš vést jiný život, podle zcela nových měřítek, život, který se líbí Bohu. „Žijte v Kristu Ježíši, když jste ho přijali jako Pána.“³⁾ Je jasné, že když člověk ve víře nastoupí svou cestu s Bohem, měl by v ní také pokračovat!

Bůh také chce, abys od okamžiku, kdy Kristus vstoupil do tvého života, věděl, že víra je styčným místem mezi tím, co potřebuješ, a neomezenou plností toho, který teď žije ve tvém srdci.

Pán Ježíš je v nebi, ale nestrání se nás. Je Bůh a žije v tobě. Je jasné, že zvládne všechny nároky, problémy a pokušení ve tvém životě. Chce dát sílu i tobě. Je radost mu důvěřovat.

Věřící člověk si denně ve všem uvědomuje plnou závislost na Kristu. Stejně jako v tom, že přijdu do nebe, jsem závislý na něm (protože Kristus umřel na kříži, aby nesl trest za mé hříchy), tak musím být závislý na něm a jeho moci nyní, když přebývá v mém životě – pokud chci vést vítězný život. Stejně jako jsem vírou Krista přijal, tak s ním mohu pouze vírou chodit.

Všechny ty skvělé věci, které Bůh věřícímu člověku připravil, lze nalézt v Něm. Kristus je naší čistotou ve světě plném nemorálností a hříchu. Je naším vítězem ve světě pokušení a duchovního boje. Pán Ježíš Kristus žije v nás, a tak může Jeho láska skrze náš život zasáhnout i nemilované a osamělé lidi. Bohu je možné se líbit, jen pokud žijeme v Kristu. Je úžasné, že „žije ve mně Kristus“.⁴⁾

Možná se teď zeptáš: „Jak ve mě může být a působit to, co mi Bůh v Kristu dal k dispozici?“ To je důležitá otázka, protože vyjadřuje rozdíl mezi vírou rozumovou a vírou prožitou. Tato otázka je zároveň projev hluboce pociťovaného přání, aby ve mně víra fungovala. Lze na to jednoduše odpovědět tak, že Kristův život v nás je nám darován jako odpověď na naše poděkování. Nejlepší možností, jak vyjádřit svou spasitelnou víru v Krista, je poděkovat mu za odpuštění hříchů. Poděkuj Pánu Ježíši Kristu za svou záchranu! Poděkuj mu, že žije ve tvém srdci. Až přijde pokušení, a ono určitě přijde, poděkuj mu, že on je vítězem. Poděkuj mu, že je ti právě tím, co potřebuješ, a že je ti nablízku vždy, když ho potřebuješ. „Bez víry však není možné zalíbit se Bohu“,⁵⁾ ale jestliže mu ve víře poděkuješ, budeš schopen vést život, jaký se Bohu líbí. „Děkuji ti, Pane Ježíši, že jsi mou spravedlností, mou čistotou, silou, vítězstvím. Je to tvoje láska, která mě naplňuje láskou k hříšníkům. Děkuji ti, Pane Ježíši!“

A konečně, jestliže se Pánu Ježíši, který v tobě už žije, dáš k dispozici, budeš prožívat nevýslovnou radost, když uvidíš, že Bůh tvým prostřednictvím k sobě přitahuje druhé lidi.

Když věnuješ Bohu svůj život, který máš ještě před sebou, vzpomeň si na slova apoštola Pavla: „Všecko mohu v Kristu, který mi dává sílu.“⁶⁾

„A Bůh pokoje, který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velikého pastýře ovcí, našeho Pána Ježíše, nechť vás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli; on v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista, Jemu buď sláva na věky věků! Amen.“⁷⁾

---

¹⁾ srov. Jan 1,2

²⁾ 1.Petrův 3,15, slovenský překlad.

³⁾ Koloským 2,6

⁴⁾ Galatským 2,20

⁵⁾ Židům 11,6

⁶⁾ Filipským 4,13

⁷⁾ Židům 13,20-21

Doslov

Právě jste dočetli tuto knížku, která se zabývá zásadními životními otázkami. Věřím, že s užitkem, protože jednou se každý s těmito věcmi setká. Bennettovy fundované odpovědi vyznívají tak, že člověk nemůže projít kolem Ježíše Krista bez povšimnutí. Tento postřeh odpovídá osobním zkušenostem autorů, o kterých je řeč v osmé kapitole. A samého autora také.

Richarda Bennetta jsem poznal už jako mladý student teologie v Kanadě. Už tehdy mě dojímala schopnost a nadšení vykládat Bibli srozumitelně a přesvědčivě. Proto jsem ho po jedné z jeho přednášek vyhledal, abych se s ním poradil o svých osobních důležitých záležitostech. A že k němu člověk snadno najde cestu a získá i důvěru, toho jste si snad při čtení všimli.

Mnoho let později – ztratili jsme se jeden druhému z očí – jsem si jednoho nedělního večera „hrál“ s rádiem. Najednou jsem ze stanice Trans World Radio slyšel známý hlas Richarda Bennetta.

Pozval jsem ho k nám do Brake, aby zde kázal. I když jsme se neviděli přes dvacet let, pozoroval jsem, že ze své schopnosti a nadšení vykládat biblické pravdy neztratil vůbec nic. Spíš naopak – přibylo k tomu přesvědčení, že naše hledání Boha dospělo v Pánu Ježíši Kristu ke svému cíli, – a všude možně působilo ještě silněji.

Pro tohoto muže a jeho ochotu je příznačná následující historka, kterou mi nedávno vyprávěl, když jsme trávili společný večer. Už nevím, jak jsme k tomu přišli, ale zůstalo mi to jako živá vzpomínka. Na jedné své cestě někde v Anglii zastavili novomanželé Richard a Dorota

Bennettovi (tedy zhruba před pětatřiceti lety) na červe-
nou na křižovatce. V otevřeném okně se objevila hlava
jakéhosi cyklisty, který se drze podíval na ženu a než se
rozsvítila zelená, sypal jí na hlavu sprosté nadávky.
Rozrušený manžel vysadil manželku u nejbližší kavárny
a vydal se za drzým cyklistou. Nebylo snadné ho najít,
samozřejmě zahrnul do nejbližší uličky a ztratil se.
Richardovi se přesto podařilo ho dohnat, přes okénko ho
chytit a auto i kolo zastavit. Kolemjdoucí viděli, jak
velký kazatel drží za límec darebáka, a zavolali policii.
Když chtěl příslušník odvést mladíka na stanici, Bennet
mu řekl, že provinilce nebude žalovat a vysvětlil, že ho
za trest pozve na kafe. Překvapený policista souhlasil.
Mladík si v kavárně s úlevou sedl a smířil se s tím, že
teď bude poslouchat moralizování. Místo toho se mu
dostalo pomoci při hledání Boha. Richard Bennett mu
srozumitelně vysvětlil, že Bůh jej miluje a dal za něho
svého Syna Ježíše. Nakonec vyšlo najevo, že tento mladý
muž utekl od rodičů, z křesťanského domova v Americe.
Bezdůvodně nadávat náhodnému člověku odpovídalo
jeho vnitřnímu neklidu a agresivitě, kterou se vyzna-
čoval celý jeho život. Daleko od domova a jakoby
naschvál od někoho, koho se mohl bát, slyšel o Ježíši.
Ještě v restauraci mu odevzdal svůj život. Musím se
přítom smát, když si představím důstojného anglického
kazatele, jak se divoce žene za jakýmsi výrostkem.

Hned však zvažním, když si vzpomenu na rozhovor
v kavárně; celých čtyřicet let šířil Richard Bennett
nadšeně a vždy vhodným způsobem zvěst o Pánu Ježíši
všude po světě.

Doyle Klaasen

Richard Bennett

HLEDÁNÍ BOHA

Knižku „Hledání Boha“ napsal někdo, kdo ho našel, a napsal ji pro ty, kdo smysl a cíl svého života dosud hledají.

Richard Bennett zkoumá pravdivost a cíle výpovědi křesťanství.

Kdo to Ježíš Kristus skutečně byl? – Mesiáš židovského národa, Spasitel světa, Král, nebo vzbouřenec?

Odborník zde přesvědčivě shromažďuje biblické výroky, aby ukázal Boží plán s lidmi.

Člověka, který hledá Boha, nechává autor stát pod křížem; člověka, který hledá člověka, nechává setkat se s Bohem. To je cíl hledání.

www.ccim-media.com

clv

